

KOLLEK

číslo 16 srpen

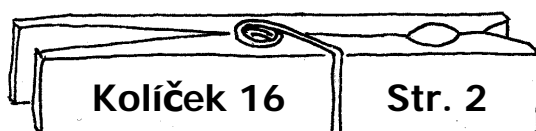
Vážení čtenáři,

Konečně začal všemi dlouho očekávaný letní tábor a tak už je na čase, aby se Vám představilo další vydání Količku, v pořadí již šestnácté. Na to, jak uběhlo málo času, je tu pro vás připraveno velmi mnoho reportáží z velkého množství akcí, o kterých někteří jistě ani nevíte. Tak abyste všichni byli v obraze: začínáme výpravami Kober a vedení o Velikonočních prázdninách. Vedení obsadilo chatu v Beskydech a Kobry tradičně Hajnici v jižních Čechách. Na pondělí Velikonoční nám přijela vzácná návštěva z ciziny, která u nás v klubovně pobyla pár dní a rozhodně s ní nebyla nuda. Vybraní neotřelí jedinci úspěšně absolvovali čekatelský kurs a následně i zkoušky. Vlčata a světlušky společně s Plackou, Bětkou a Lenkou vyzkoušeli, jak vypadá život v sedle. Kobry téměř dobyli vítězství na Azerothu, Jakub se Zubem na Vlajkové a LLSM s Řehťáčkou a Bilbem se seznamovali na celostátní úrovni na akci zvané OBROK. Další víkend Krahuji v utajeném nekrahujičím složení s přehledem vyhráli obvodní kolo Svojsíkova závodu. Pak nás čekala brigáda v Jeseníkách a výprava se světluškama a vlčatama k Víle na chatu. Štěpán nám i ukázkovým obrázkem zaznamenal průběh Bitvy pěti armád. Několik málo zájemců si užilo hloubku vody a útočnost okolních komárů během sjíždění nebezpečné řeky Lužnice. A nakonec jsme opět pomohli zachránit několik nemocných. Jak jsme pomohli se dočtete v akci KAPKA.

Připomínáme, že fotodokumentace všech akcí je stále aktualizována na našich webových stránkách <http://www.hiawatha.cz/>

Obsah tohoto čísla:	Kobří Velikonoce	3–7
	Velikonoce Glaurungu	7–10
	Návštěva německých skautů	10–11
	Čekatelky	11–14
	Koně	14–16
	Vlajková	16–17
	OBROK	17–19
	Azeroth	19–20
	Pietní akt	20
	Svojsíkův závod	21–22
	Chřenovice	22–24
	B5A	26–28
	Bambiriáda	28–29
	Voda	29–33
	KAPKA	33–34
	Kultura	35
	Jak to chodí na táboře	35–36
	Cohen	37
	Ukázka z knížky	38–39
	Píseň	40

Další příjemné počteníčko s našim časopisem Vám přeje celá redakce...

Velikonoce – Hajnice 2005

23.–28. 3. 2005

Středa

Sešli jsme se na Hlavním nádraží v nepatrném počtu pěti lidí. Konkrétně jsem to byla já, Štěpán, Kaski, Kulan a Tonda. V domnění, že jsme dostatečně zásobeni Kofolou, jsme nasedli do vlaku. Svůj omyl jsme zjistili záhy. Po opuštění Hlavního nádraží byla slavnostně otevřena první Kofola těchto Velikonoc a zanedlouho byla již méně slavnostně dopita. Jak ubývalo cesty, tak skoro přímo úměrně ubývalo i Kofoly.

Zdárně jsme vystoupili v Chlumu u Třeboně. Ačkoli se zastávka jmenuje Chlum u Třeboně, Chlum je vzdálen asi 5 km. V naději, že si ušetříme část cesty, počali jsme zkoumat jízdní řád autobusů. Kulan nám sebejistě tvrdil, že námi vyčkávaný vůz přijede do pěti minut.

Po čtvrt hodině jsme přeci jen seznali, že tento autobus asi nepojede. Další měl jet asi za hodinu, tak jsme usoudili, že stihneme dojít na další zastávku.

Od té jsme se vydali k další a cesta nám pěkně ubíhala. Pochod jsme si ještě urychlili sprintem na okolo jedoucí autobus (který se rafinovaně vydával za nákladňák) a později i na úplně obyčejný autobus, který ačkoli nás viděl, na zastávce jen přibrzdil, nechal dveře zavřené a jel dál.

Tak jsme došli až do Chlumu. Tam jsme si dopřávali odpočinku, ale najednou začal opodál stojící obchod nebezpečně přitahovat pozornost našich tří členů. Nedbaje toho, že již bylo zavřeno, přiřítli se k výloze a okouzleně hleděli na vystavené Kofoly.

Těchto pozoruhodně vyhlížejících lidí si všimli okolo projíždějící policajti. Trio u obchodu zřejmě netušilo, že zvuk motoru patří policejnímu vozu, a proto včas neuprchli. A tak jsme ze solidarity ani já, ani Štěpán nepokusili o útěk.

Jeden ze strážců zákona vystoupil a začal nám pokládat spoustu dotěrných dotazů jako například proč se díváme do výlohy. Zvážili jsme situaci a usoudili, že nemá cenu zapírat. Hrdě jsme tedy přiznali, že se díváme na Kofoly. Zřejmě má pan policajt také velmi rád Kofolu a často se na ni dívá skrz výlohu, jelikož se mu to zdálo jako rozumné vysvětlení, nasedl do auta a odjel.

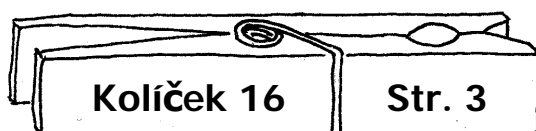
Nechtělo se nám déle otálet na místě činu a vyrazili jsme dál. Měsíc nám svítil na cestu a my šťastně dorazili až na Hajnici. Po troše obtíží se nám podařilo rozdělat oheň, vypít další Kofoly a ulehnout ke spánku.

Nutno zmínit, že jsme spali venku a jistí členové (já) neměli s sebou karimatku. I tento problém jsme i přesto, že noc již značně pokročila, vyřešili přímo mistrovsky.

Víla

Čtvrtek

V noci ze středy na čtvrtek jsme se moc nevyspali. Hajnice byla zamčená a klíče měly přijet až ráno, tak jsme museli přespát venku. Zimou jsme se budili docela často. V sedm hodin ráno místního času jsme chtěli vstát, ale byla taková zima, že jsme radši ještě usnuli. Asi v půl dvanácté nás probudilo sluníčko, které krásně hřálo. Začali jsme

vylejzat ze spacáků a pomalu se rozkoukávat. Kolem půl jedné se k nám přidal Čížek, který nemohl odjet s náma z Prahy ve středu. Přinesl rohlíky a marmeládu, tak jsme mohli v klidu posnídat. Klíče dojeli kolem druhé hodiny se Zebrou, Parádnicí, paní Štěpánovou a paní Kaskiovou. Hned jsme se nastěhovali a začali jsme se zabydlovat. Potom jsme já (Kaski), Tonda a Kulan vyrazili na průzkum ke Staňkovskému rybníku. Cestou jsme se zastavovali u posedů, lezli jsme na různé stromy a dělali jiný blbosti. Vrátili jsme se akorát na večeri, ale už si nepamatuju co jsme jedli dobrého. Pak jsme se myslím odebrali na kutě.

Kaski

Pátek

Ráno jsme vstali celkem brzo, i když někteří ještě dospávali v postelích nedostatečný spánek z minulé noci. Posnídali jsme a pak si pěkně zašermovali. Řekli

Toňa šermuje...

j jsme si, že bychom mohli udělat takový menší delší výlet po okolí, tak jsme vzali meče a svačinku do batůžků a vydali se směrem pryč od Hajnice. Po cestě jsme si zahráli plno veselých her, zašermovali si, znovu procvičili sebevražednou hru se sněhovými koulemi až balvany a jinak si krátili pěknou cestu. Také

j jsme uprostřed lesa potkali dva mrtvé kapry v pokročilém stádiu rozkladu. Během cesty jsme překročili bývalou hranici železné opony, v lese bylo dobře patrné, kudy vedly ploty a dráty. Došli jsme až k rybníku s pěknou pláží, která byla ale otevřena jen pro návštěvníky hotelu Peršlág. Tak jsme tedy hotel nejprve raději navštívili, s úmyslem dát si jednu rychlou kofolu a jít. Opřeli jsme před hotelem meče a vkročili dovnitř. Tam jsme bohužel zjistili, že kofolu nemají, zato mají ceny přiměřené německým návštěvníkům a že jsme již příliš usazeni na to, abychom odešli. Tak jsme si poskrovnu objednali nějaké to pití, někdo i polévku a potichu pohoršovali restauraci naším nezapadajícím vzhledem a pachem. Raději jsme se nezdržovali déle v hotelu a odebrali se zpět na pláž. Tam jsme se konečně naobědvali z vlastních zásob a chvíli se flákali kolem rybníka. Pak jsme nabrali jednoho pěkného psa, kterému ale nějaký hrozivě vyhlížející pán nedovolil, aby šel s námi a ještě nám vyhuboval. Vydali jsme se pomalu na cestu zpět, opět jsme si trošku zašermovali, pozdravili cestou kapry a došli jsme zpátky na Hajnici. Tam na nás z části již čekala večere, kterou jsme ještě

museli doupravit, rozdělali jsme oheň v krbu, navečeřeli se a před spaním jsme ještě zahráli pár partií Bangu při hudbě. Pak jsme již spali a spali...

Kulan

Sobota

Vstali jsme někdy dopoledne, hádám, že spíše později. Něčeho jsme se nasnídali, čeho, to se již nepamatuji. Pak jsme chvilku zevlovali po zahradě a nakonec jsme se rozhodli, že si uděláme výlet ke Staňkovskému rybníku. Byl to sice výlet, avšak měl být docela krátký, a tak jsme auta, koše jídla, deky a růžové větrovky nechali doma.

Po cestě jsme hráli všelijaké veselé hry. Nejprve jsme hráli na dobývání posedu, a protože na zemi ležel ještě sníh, užili jsme si spoustu legrace. Tedy alespoň ti, kteří dobývali. Posed jsme nakonec dobyli, sprostě jsme jeho posádku vytopili, takže musela svůj posed, svoji pevnost opustit.

Potom jsme všichni zkoušeli vylézt na Strom. Bohužel se to podařilo jen Kulanovi, Tondovi, asi ještě někomu a mně. Tito byli za svůj drzý úspěch trestáni sněhovou a šiškovou palbou, až se nakonec rozhodli slézt. Ostatní zatím obsadili pevnost Vyvrácený smrk. Začali jsme tím, že jsme po sobě házeli šišky a skončili tím, že raději půjdeme. Nikomu se naštěstí nic nestalo. Zbývá jen čestně napsat, že jsme byli poraženi.

Také jsme po cestě objevili skvělý skokánek a soupeřili, kdo skočí dál, výš, hezčeji a kdo si při předchozím nejmíc rozbije hubu. Kdo vyhrál si bohům žel nemohu vzpomenout.

Nakonec jsme dorazili až ke Staňkovskému rybníku. Snažili jsme se na něj spustit vor, ale ten se i statečnými rybníkoplavci a vorovody neustále potápěl. Nakonec jsme se vykoukali a šli zpět na Hajnici.

Na Hajnici jsme se naobědvali, chvilku odpočívali a poté šli hrát K-vlajkovou. Ne že by mé vzpomínky byly přesné nebo spolehlivé, přesto mám dojem, že moje skupina (Víla, Štěpán, Čížek a já) nevyhrála ani jednou. Přesto jsme si docela zašermovali, jen Štěpánovi se přitom rozbil štít.

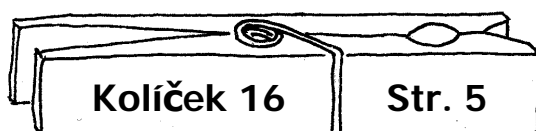
Večer jsme večeřeli, hráli několik partií Bengu! a poslouchali hudbu, až jsme všichni spali.

Ondra

Neděle

Je deset (jedenáct) hodin ráno a kobří klubko se probouzí k životu, až na Štěpána, který už byl dávno na nohou, neboť se obětoval dojet pro čerstvé, křupavé rohlíčky do večerky na Hrázi.

Po lahodné snídani jsme se vydali k rybníku Staňkov. Cestou jsme hráli spoustu zajímavých her, jako je např. dobývání posedu, lezení na strom, hrátky se sněhem a spoustu dalších. No u rybníka jsme dlouho nepobyli, neboť tam nebylo nejtepleji a přece jenom byl čas oběda. Vaření se ujal Kulan možná i já (F. Collini) a další občas někde připomohli. Nedokážu si přesně vybavit, co jsme zrovna uvařili, ale špatné to určitě nebylo.

Odbyla 3 hodina odpolední a my se odebíráme na hrací pole, kde proběhne „vlajková“, myslím, že pojem vlajková nemusím vysvětlovat, jediné kde jsme to trochu vylepšili, bylo v tom, že se nehrálo klasicky s fáborky ale s mečema. Rozdělili jsem se do dvou teamu Alfa – Kulan, Já, Kaski a Matěj a Bravo – Ondra, Štěpán, Víla, Čížek.

Ne asi každý ví, že Hajnice byla kdysi vojenská střelnice a v místech kde se odehrávala naše bitva byly podzemní prostory, které samozřejmě nesměly zůstat neprozkoumané. Ihned jsme odložili meče, běželi pro baterky a šli na průzkumy.

Meče jsme už nepoužívali na šermování, ale měli jsme je jako střelné zbraně. Zase jsme se rozdělili do dvou týmů. Jeden bránil podzemní

již zmíněné podzemní prostory a druhý se je snažil dobýt. Neustále se odněkud ozývalo „Ratatatatata, mám tě, granát. Bože neeee,“ byla to jak opravdová bitva, kde nepřítel nemá žádné slitování. Ale všechno někdy končí a tak musela skončit i tato bitva, myslím, že jsme si takhle na konec pěkně zablbli.

Večer se pak ještě konala jedna v akce s názvem „kulka“ jejímž úkolem bylo najít a vydloubat kulky z kúlů na konci střelnice. I po tolika letech jsme přece jen nějaký ten vystřelený náboj našli.

Ráno nás čekal náročný den, byly Velikonoce a my ještě neměli pomlázky a abychom potěšili co nejvíc místních děvčat, museli jsme se na to pořádně vyspat a nabrat sil.

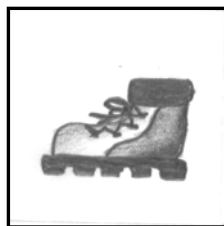

Pletení pomlázky...

Pondělí

Ráno jsme s Tondou, Matějem a Kaskim vstali již kolem sedmé, protože jsme chtěli stihnout koledování. Vyšlehalí jsme tedy Vílu a snažili se přemluvit ostatní, ať také vstanou. To se nesetkalo s velkým úspěchem a počkali jsme alespoň do osmi, kdy jsme zaútočili na obytné prostory budovy, obývané v tento den méně šťastným pohlavím. Dostalo se nám nemalé kořisti a i pan Štěpán se chopil zapůjčené pomlázky a se slovy: „Teď tě zbiju jako koně“ se zapojil do rabování. Potom jsme ještě uklidili co se dalo a jali se k odchodu. Na cestu jsme ještě obdrželi proviant, mimo jiné také osudné vločky. Cesta do Staňkova nám rychle utekla a při příchodu k prvním budovám se naše koledovací komando (Kulan, Tonda, Matěj, Kaski) připravilo k útoku. Po několika nasmělých začátcích brzy všichni propadli kouzlu koledování a naše igelitka se začala plnit kořistí. U rybníka jsme se sešli s ostatními, kteří byli méně úspěšní. Vydali jsme se na vlak a cestou jsme ještě chodili k přilehlým obydlím. Koledovali jsme poněkud více, než jsme stíhali a tak se stalo, že Kulan, Ondra a Matěj jeli až dalším vlakem. Cestou se nestalo nic, co by bylo hodno zápisu.

Kulan

Kája, Bilbo, Zub

Velikonoce – Glaurung

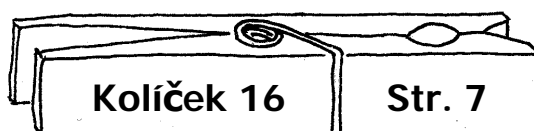
25.–28. 3. 2005

Pátek

Letošní velikonoce jsme započali drastickým puťákem, když jsme vyráželi v pátek okolo 4 ráno ze Zlína (tam jsme se dopravili vlakem). Ve Zlíně jsme chvilku bloudili a prohlíželi si místní domky, pak jsme však našli značku, které jsme se chvíli drželi. Zub si cestu nastudoval už dříve, takže věděl, že kus od cesty kudy bychom šli se nalézá opravdový „větrný mlýn“, takzvaný Větrák. Bohužel k tomu, abychom se tam dostali, jsme museli přejít pole, které sice přes noc zamrzlo, ale protože už chvíli svítilo Slunce, tak začínalo nebezpečně roztávat a bahno se krutě lepilo na boty. Větrák vážně existuje a je to opravdu krásná kopie dánských větrných mlýnů. Když jsme u něj ale byli, tak bohužel nevětral... Alespoň jsme se tam nasnídali.

Kousek dál jsme šli kolem letiště, které tam jen tak prostě bylo. Po chvíli jsme už ale konečně sešli ze silnice na lesní cestu a drápali jsme se na hrad Lukov. Hrad byl sice docela velký, ale byl v dost dezolátním stavu, i když na něm byly vidět nedávné částečné opravy. Po chvíli prolézání nás to přestalo bavit, protože tam přišlo dost lidí, tak jsme šli zas dál.

Rozhodli jsme se, že se pokusíme vrátit na původní značku a nejít oklikou. Jak to tak bývá, značku jsme po krutých útrapách našli, ale úplně jinou s tím, že jsme ani pořádně nevěděli, kde jsme. Tak jsme zvolili podle mně náhodný směr a šli. Nějak se nám podařilo zorientovat, takže jsme na chatu dorazili ani ne pozdě, ani ne brzy, zhruba tak ve 3 hodiny. Všichni jsme toho měli celkem dost, tak jsme šli spát.

Sobota

Ráno jsme vstali pěkně pozdě asi až kolem jedenácté, ale po předchozím náročném dni se nám těch 17 hodin spánku docela hodilo. Pak jsme strávili asi dvě hodiny debatou, co se zbytkem Velikonoc. Skoro všichni, až na dva desperáty: Aničku

Překonávání potoka...

a Froga, jsme chtěli zůstat na chatě a pobyt prokládat drsnými výlety do okolí. Anička

s Frogem byli i po dlouhém přemlouvání pevně rozhodnutí jít na dvoudenní puťák směrem na Rožnov pod Radhoštěm a to i přesto, že počasí nebylo zrovna nejlepší, dokonce i mírně poprchávalo

a padla mlha, takže

by ven ani hada nevyhnal. Nakonec jsme se rozhodli, že desperáty doprovodíme až na Tesák, že si to třeba cestou rozmyslí, takže v chatě zůstali jen Láďa se Supem, kteří se rozhodli prozkoumat Rusavu. Asi v půli cesty k Tesáku u jednoho docela dost rozklovaného stromu dohonila Káju SMS od průzkumného týmu, že dostal cíle svého pátrání. Výzvědná jednotka totiž v Rusavě objevila restauraci Koliba, která se vyznačuje chutnou kuchyní a výhodnou cenou proviantu i munice, ale i přesto jsme my (podpůrný tým ve složení Zub, Jakub, Kája a Lukáš) neopustili výsadbáře až do bodu Velké Té. Na Tesáku jsme se ještě lehce občerstvili a doplnili tekutiny a rozloučili se s výsadbářem Aničkou a s výsadbářem Frogem a nechali je zmizet v mlze. Poté čekal naši elitní jednotku druhý podstatně náročnější úkol, museli jsme se dostat včas k průzkumnému týmu, abychom ho podpořili v jeho úsilí vyjít Kolibu a zabránili jejímu prasknutí. Začal boj o čas, rozhodli jsme se proto pro nejkratší možnou cestu do Rusavy. V Rusavě jsme potřebovali zjistit přesnou polohu průzkumníků, spojili jsme se tedy s nimi mobilním komunikačním zařízením, aby nám mohli dát své přesné souřadnice, z rozhovoru bylo patrné, že jsou pod těžkou palbou, nebylo tedy času nazbyt. V našem rychlém postupu se nám pokusila zabránit srna, protože v našich žilách kolovalo mnohem více bojové zuřivosti. Srna měla štěstí a podařilo se jí najít ústupovou cestu. Zanedlouho jsme vtrhli do Koliby, jak se zdálo právě včas. Náš boj i v šestičlenném složení trval dlouho až do večera. Na chatu jsme se vrátili v sevření noci a situace nám nedovolovala nic jiného než se podívat na nějaké filmy na notebooku. Tak se nám podařilo uzavřít den a ponořit se do nočního snění.

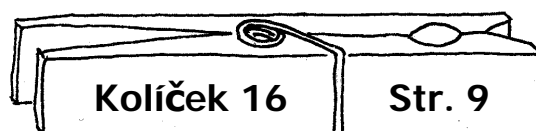
Neděle

Ačkoli byla neděle, rozhodli jsme se něco dělat. Tím něco byla technicky náročná výprava na trasu Obřany, Hostýn, Rusava. Počátek cesty proběhl celkem v poklidu, den byl celkem slunečný a tak jsme na sedle chvíly rozjímali na lavičkách. Pod Obřany jsme se opět rozdělili, a to na vrcholový tým a tým web-programátorský (Supáka a Láďu), který vrchol obcházel oklikou. Na vrcholek kopce Obřany jsme vyběhli dost svižně, protože jsme museli s Kájou předstihnout dva výletníky, kteří také stoupali na vrchol. Na vrcholku se nachází zřícenina stejnojmenného hradu a kdysi zde musel být i nádherný rozhled do kraje, ale dnes nám bránily ve výhledu stromy a my jsme neměli dost sil. A času také nebylo mnoho, nechtěli jsme nechat programátory dlouho čekat v nehostinném prostředí. Zvolili jsme tedy sestup severním dosud neprobádaným svahem hory. Cesta byla nebezpečná, padlé stromy a zbytky sněhu znesnadňovaly postup terénem, když se svah trochu zmírnil narazili jsme na buk s velmi velkým pahrbem na kmeni, na který se Kája pokoušel vylézt, ale jinak se nepříhodilo celkem nic zvláštního. Láďa se Supem na nás už čekali v údolí. Dali jsme si ke svačině okurku a vyrazili jsme dál. Pak jsme vystoupali na pověstný Hostýn, díky tomu, že jsme vrchol dobyli z druhé strany než obvykle, jsme si mohli prohlédnout několik křížových cest, větrnou elektrárnu a rozhlednu. Až do té doby jsem myslel, že na Hostýnu je jen kostel. Další věci, co stojí na Hostýnu za zmínku, jsou hospody, je jich tu hned několik. My jsme zvolili nám dostačující samoobslužnou restauraci a dobře jsme se najedli a napili, abychom na další cestě nestrádali. Do Rusavy jsme se vraceli po modré přes Skalný. Já s Jakubem jsme v Rusavě u potoka hledali proutky na pondělní koledování. Tato končina byla na vrby chudá a tak bylo hledání složité. Naštěstí nám ale pomohl jeden místní kluk a ukázal nám cenná ložiska. Když jsme dorazili do chaty, stmívalo se. Večerní program jsme zvolili takto: Nejdříve jsme dost dlouho hráli akční hru „Soudruhu nezlob se“, někteří spali a notebookovali. Potom jsme si někteří upletli pomlázky, něco pojedli a pak se nám podařilo vyrvat Láďovi ze spárů jeho notebook a před spaním jsme si pustili nějaké filmy, zejména „Team America“, který se mi moc nelíbil a přišel mi dost sprostý, ale mohl jsem se díky němu zamyslet nad americkou politikou na Blízkém východě, ale to se může u Ramba zamyslet taky, že? Pak jsem si jen nařídil budíka na ráno a šel spát.

Pondělí

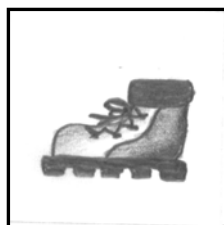
Ráno někdy po osmé jsem zaregistroval šramot, způsobený Zubem a Jakubem, kteří odvážně vyrazili koledovat do vesnice pod námi, Rusavy. My ostatní jsme blaženě leželi ještě asi tak hodinu, pak jsme vstali a začali uklízet chatu. Bylo potřeba umýt nádobí, vyluxovat, zavřít vodu, sbalit si, vypnout elektřinu – takže nám to zabralo docela dlouho. Kolem jedenácté jsme začali být nervózní, kde jsou Jakub se Zubem, zkoušeli jsme jim volat. Podařilo se, Zub tvrdil, že už jsou na cestě.

Když jsme je uviděli, uvědomili jsme si, do jakého pekla jsme je to nechali jít samotné. Autobus nám jel z pod kopce po dvanácté, nicméně nepodařilo se nám s ním tak úplně odjet. S Kájou jsme tedy zaklekli na zastávce, vytáhli notebook a anténu a našli další spojení. Kolemjdoucí nebo spíš kolemsepotácejícíse domorodci na nás

udiveně koukali a když zjistili, že jsme pražáci, bylo jim jasné, že se tam určitě díváme na nějaký mládeži nepřístupný fotky, což bylo dost pravděpodobné vzhledem k tomu, že jsme na LCD displayi stěží přečetli i jen ty spoje. Přesto nám za poměrně neveselé situace odjely ze zastávky i další dva autobusy; ozvali jsme se tedy Frogovi, že domluvený společný vlak v Hulíně ve dvě hodiny nestihneme a ať na nás nečekají. Posléze jsme úspěšně sešli vesnicí dolů k další zastávce. Přijel další autobus – a pro změnu nás tentokrát víceméně bezdůvodně nevzal.

Šli jsme tedy pěšky na nejbližší vlak, což bylo asi pět kilometrů. Tam jsme zjistili, že sice můžeme jet do Hulína vlakem asi za hodinu, ale tam pak budeme čekat další dvě hodiny, takže jsme raději zašli na večeři a jeli až o dvě hodiny později. V Hulíně jsme tak byli v nádherných deset hodin večer; při čekání na další vlak jsme ochutnali některé části Zubovy a Jakubovy koledy, zvláště některá vajíčka byla jen pro otrlé – ale i takoví se našli. Ve vlaku jsme už hlavně spali, asi ve dvě ráno jsme dojeli na Hlavní nádraží.

Kulan

Návštěva německých skautů

28.–31. 3. 2005

Někdy koncem minulého roku jsme se bavili o tom, že by nebylo špatné se spojit s nějakými skauty z Německa, protože bychom pak mimo jiné mohli požádat také

Schlechte Kola...

o nějaké peníze na opravu kostelíku v Pekařově. Potom Tarzan napsal pár mailů do Německa a zanedlouho se němečtí skauti skutečně ozvali. Psali nám, že mají v plánu někdy v dubnu navštívit Prahu a také Šumavu a že přijedou o svých velikonočních prázdninách. Tak jsme se s nimi dohodli, že budou moci spát u nás

v klubovně a že se s nimi zkusíme párkrát sejt a něco v Praze podniknout.

Potíž byla trošku v tom, že přijeli v den, kdy jsme se vraceli z prázdnin na Hajnici, tak jsme neměli moc času se na ně pořádně připravit. Večer jsme pro ně přišli na

nádraží, odvedli jsme je do klubovny, zašli ještě nakoupit do Carrefouru, domluvili jsme se na příští den a zanechali jsme je svému osudu.

Druhý den jsme měli sraz v čajovně, kde jim Placka s Tarzanem vyprávěl hlavně o Pekařově. To některé z nich celkem zajímalo, některé méně a tak jsem je potom vzal trochu po pražských památkách, pak zašli někam na oběd a tak jsem si s nimi domluvil sraz na příští den a šel jsem domů.

Následující den jsme měli sraz u Anděla, ale nakonec jsme se sešli až u klubovny, kam jsme měli původně stejně v plánu jít. Tam jsme jim pustili hodně našich fotek, Tonda si s nimi trochu zašermoval, naučili jsme je pít Kofolu (schlechte Kolu) a nakonec jsem je s Losem zavedl na Petřín, kde nás někteří z nich překvapili svou lehkomyšlností, akčností a troufalostí. Pozdě večer jsme se s nimi rozloučili s tím, že nám hodí klíče od klubovny do schránky a řekli jsme si, že by se nějaká podobná návštěva měla zopakovat.

Podle mě byla jejich návštěva celkově přínosná, procvičili jsme si angličtinu (a trošku němčiny), trochu jsme si rozšířili obzory. Uvědomujeme si asi více, že skauti existují a fungují všude kolem České republiky a že fungují trochu odlišně. Například si trochu stěžovali, že mají málo pořádných výprav a že jsou příliš měkkí. Proto bychom se mohli třeba vydat někdy k nim a něco je naučit :-). Škoda jen, že se jejich návštěva nesetkala s moc velikou odezvou z naší strany, většina z nás se s nimi vůbec nesetkala, protože si možná mysleli, že nemají moc času, nebo tak něco. Mohli jsme toho pro ně rozhodně připravit více ve větším počtu. Ale jinak to bylo fajn...

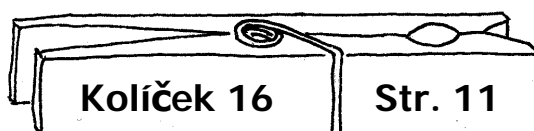
Řeht@čka, Ondra

Čekatelský kurs + zkoušky

8.–10. 4. + 23. 4. 2005

Kurs

Sraz jsme měli v pátek 8. 4. na Masarykově nádraží. Bylo zde kolem 30-ti lidí z různých středisek. Z toho našeho se tam sešli: Matěj, LLSM, Ondra a já. Vlakem jsme dojeli do Nymburka, kde se nacházela skautská stanice. Byli jsme seznámeni s tím, jak to chodí a kde se můžeme ubytovat. Už nikdo neváhal ani chvíli a rychle jsme se vydali obléhat pokoje. Po tom všem nás čekaly seznamovací hry a rozdělení do skupin. Ty měly smysl asi takovýto. Večer se odehrála velká hra. Běhali jsme po městě, a abychom jsme měli ztížené podmínky, tak docela nemálo přšelo. Úkolem skupin bylo zjistit nejrůznější informace na cizím území a uhájit svoje území před výpady znepřátelených skupin. Už si ani nepamatuju, kdo vyhrál. Ale po uplynutí časového limitu se moje skupina sešla jako první. A tak jsme společně vyrazili, celí promočení, do stanice, kde jsme strávili celý víkend. Když dorazili ostatní, dozvěděli jsme se ještě pár zajímavých informací o tom, co a jak bude probíhat. Zkrátka, ve skupinách jsme měli strávit celý víkend na všech akcích, které se měly dít. A pak už

rychle do spacáků a spát, někteří (skoro všichni) si ještě na pokojích povídali až do pozdní noci.

Ráno bylo kritické. Vstávalo se časně a ještě k tomu byla rozcvička se Šípkem a Slávkem. Když nás propustili byla snídaně. Něco na způsob švédských stolů. Po načerpání nové energie, jsme se vydali na první blok přednášek, kde jsme tuto energii rychle ztratili. Bloky učiva byly rozděleny na skupiny. V jednom bloku byly 3 přednášky, až na večerní bloky. Tam byly přednášky 4. Každá přednáška trvala kolem 45 minut. Zkrátka trápili nás skoro celý den, ale nějaké ty krátké pauzy na jídlo, nějaké ty hry a odpočinek se našly. Dohromady by se to dalo sečíst na 1. 30 minut ze dne. Což bylo docela dobrý. Přednášky a přednášející: Zdravověda – Lev a Kořen, Bezpečnost – Martin a Slávek, Skautská historie – Šípek, Pedagogika – Rybča, Hospodaření – Martin číslo 2, Organizace a právo – Marka, Metodika – Bilbo. V neděli 10. 4. jsme měli posledních pár bloků a posledních pár her. Jedna z těch pár her byla na způsob 1 proti 100, až na to, že to byl 1 proti 34, cenou pro vítěze byla čokoláda. A za to se vyplácí bojovat. Jediné co nás po téhle hře ještě čekalo bylo uklízení a balení. A když už jsme měli i to hotové, tak jsme se vydali směr nádraží. Udělali jsme pá pá Nymburku a v Praze se rozešli.

Zkoušky

Osudného dne 23. 4. jsme měli zkoušky z toho, co jsme se údajně naučili. Bylo to někde na Lužinách v domě dětí a mládeže, ale protože jsem nevěděla, kde přesně to je a LLSM taky ne, tak jsme se rozhodli dát si sraz. No a kdo by to byl čekal, potkali jsme i Bilba. Cesta tam byla tedy pojištěna. Ale uplatit se mi ho nepovedlo ☹. Když se dostavili všichni, tak nás seznámili s tím co se bude dít. V těch už starých skupinách jsme chodili do zkuškových místností a snažili se vzpomenout na to, co v hlavě nikdy nebylo. Nebylo to zlé, až na hospodaření, to nebyla procházka růžovou zahradou. Ale i to se zvládlo. Protože jsme s Ondrou a LLSM potřebovali dojet na výpravu za světluškami a vlčaty, tak jsme pospíchali a nechali se zkoušet předem. A kdo jiný by nás mohl zkoušet než naši přednášející. Když se zvládlo i to, tak proběhlo vyhlášení našich úspěchů, ale i neúspěchů. Některým lidem se nějaké předměty nepovedly, ale celá Hiawatha to zvládla!!! Což je úspěch. No, a protože jsme měli už všechno za sebou (ne všichni na tom byli tak dobře jako my), tak jsme se s klukama vydali na cestu do Písku, ale to už je jiná kapitola.

Ondrovo podání:

Pátek

Když jsme s Matějem přišli na Masarykovo nádraží, kde byl sraz na Čekatelský kurs Prahy 5, postávalo zde již hodně lidí. Z našeho střediska tady byli pouze Mlč, Los, Řehťáčka a Lord. Později ještě přijel Sob. Také jsme zde potkali několik lidí z Roverského víkendu (třeba Mravence a Rychlíka). Na nádraží jsme ještě chvíli čekali, než přijde Láďa, a pak nasedli do vlaku a odjeli do Nymburku. Z nádraží jsme se vydali na skautskou základnu Tortuga. Zde jsme si naskládali baťohy do pokojů v druhém patře a šli do haly, kde jsme byli stručně seznámeni s průběhem kurzu. Poté

nás Lád'a a asi Šípek zasypali hromadou opravdu skvělých seznamovacích her. Ale ať už byly jakékoliv, po jejich skončení jsme byli rozděleni do tří skupinek, což se nám mělo po celý kurs náramně hodit. Nám byla přiřknuta zelená barva, ostatním modrá a červená.

Samozřejmě jsme pokračovali další hrou, protože taková vytvořená skupinka, to se nemůže nechat jen tak. Nebyla však seznamovací, nýbrž běhavo-akčně noční a ještě navíc ve městě. Každá skupinka měla přidělenou jednu část města a dostávala za úkol zjistit informace o zbylých dvou. Na cizím území byl

však člověk velmi zranitelný, neboť jej obyvatelé této části mohli chytit, legitimovat, odevzdaný průkaz mu zabavit a dotyčného chudáka ještě poslat do vězení.

Tuto hru jsme hráli asi do desíti hodin, pak jsme se se raději odebrali zpět na základnu, aby si snad někdo nestěžoval, že rušíme zákonem předepsaný noční klid. Na základně se vyhlásili výsledky soutěže (vyhráli Zelení :) a pak jsme si mohli dělat, co jsme jenom chtěli. Třeba spát. Anebo cokoli jiného.

Sobota

Ráno jsme se nasnídali a taky vstali, zasmáli se, tedy vlastně dlouho smáli. Když jsme se však dozvěděli, co nás čeká, hned nás přešel smích, bylo po něm veta, jen křeč nám tuhla na lících. Inu, deset hodin učení, zápisků svých luštění, nešťastného kňučení, veselých krav bučení, dlouhých luků lučení, medvědovo mručení, v žaludku však kručení ne a úsměv rychle pomine. Nad tím se mnohému srdce jankovitě rozbouchalo, či náhle přestalo mu bít. Aj, není to věru málo, to člověku rychle zmizí pokerový (čti: [pokerový], jinak nevyjde rytmus) klid.

Opravdu, řeč prostou mi snad uvěříte, před námi, na pěšince k večeru vyrazilo bujné křoví a v něm se usídlili loupežníci a strašidla. Podivné trnité rostliny se jmény jako Metodika, Zdravověda či Hospodaření, mámivé sestry bosorky Psychologie a Pedagogika, dva drzí, krutí loupežníci zvaní Organizace a Právo a také Myšlenkové základy skautingu. Jen občas měkce příjemný, zelený pokryv Bezpečnosti, Oběda, Večeře a Svačiny, nebo Nastěnkou vyhlášený oddechový čas.

Však loupežníky jsme se prosekali, rostliny porazili a bosorky pokousali. Myšlenkové základy jsme jen rychle odstrčili a pádili kvapně pryč, až se nám chodidel kouřilo a stehna slabě doutnala.

Pak nám strýček Večer přišel na pomoc a chvílku po něm i hodná teta Noc. Do díla se dali a jezdili jsme rallye (čti [ralí], ať se to rýmuje :) a zas cítil jsem se jako malý, když v náručí nás objímali a říkali nám tiše halí (ten zbytek už neříkali) zatímco jsme usínali. A usnuli a spali.

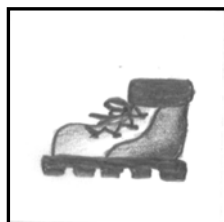
Neděle

V sobotu nám zbývalo postřílet žaludem oba loupežníky odtrnit zdravotědu a ještě se utkat s nějakými dalšími, které si už nepamatuji, ale jistě nám to nedalo moc práce. Posílení Spánkem a Snídaní vykutáleli a vyhopsali jsme se vpřed a v zteč a dosáhli slavného vítězství. Tedy vlastně mírové dohody s malým dodatkem, že o pravém, slávovavříny ověčeném vítězi se rozhodne za dva týdny v poctivém kavalírském souboji. Sekundanty s sebou. Volbu zbraně jsme rytířsky přenechali soupeřům.

Pak jsme ještě dostali balíček s jídlem na cestu, abychom si neukousli malíček a našli hodnou nevěstu. Rychle pak stihnout vlak, frnk a Praha je tu, za zvuku bubnů a kastanětů.

Dobrou noc, ať vás blechy štípou celou noc a zdají se vám krásné sny, do té doby, než nad Prahou se rozední a začne den, jež bude ještě krásnější.

Autor jest' vegetariánek

Koně 05
22.–24. 4. 2005

Lojza, Lád'a

Pátek

Sraz byl Na Knížecí v 16.40 a odjeli jsme 17.17. Jeli jsme hodinu a půl a potom jsme vystoupili v Písku. Tam už na nás čekalo pět aut. Bylo nás 18 ve složení: Placka,

Bětka, Lenka, Víla, Slimr, Zuzka, Láďa, Adéla, Katka, Májka, Anička, Adam, Hermina, Vojta, Marti, Peťa, Parádnice a já. A odjeli jsme do Štětíc, zabrali jsme si pokoje a hned na nás začali štěkat psi. Šli jsme se projít k ohradě, kde bylo aspoň čtyřicet koní. Šli jsme dál a tam bylo pole plné kravinců, takzvaných koblih, zahráli jsme si „deset“. Potom jsme šli poslepu k posedu, no a potom šli zpátky, navečeřeli jsme se, vyčistili jsme si zuby, zahráli jsme si na kytaru, určili jsme skupiny, byly čtyři:

1. se jmenovala „prudký trysk se zatáčkami“ ve složení: Slimr, Víla, Zuzka a Parádnice.

2. se jmenovala „sami“ ve složení: jí, Láďa, Adéla a Anička

3. se jmenovala „krok“ ve složení: Martin, Májka, Katka a Peťa.

4. se jmenovala „vodit“ ve složení: Hermina, Adam a Vojta.

Vedoucí se rozmístili, Lenka a Placka byli u „sami“ a Bětka u „krok“, no a šli jsme spát.

Lojza

Sobota

Vstávali jsme asi v šest hodin i když budíček byl až v osm hodin. Ty dvě hodiny jsme skoro nic nedělali (tedy až na pár výjimek) V 8:10 hodin byla snídaně a hned po ní jsme jeli hodinu na koni. První jel Prudký trysk se zatáčkami, potom jela skupina Sami (kde jsem já), pak Krok a nakonec Vodit. Jak jsme se vrátili z projížďky měli jsme asi půl hodiny oraz a pak jsme šli dobýt kótu Žižkův pomník u Sudoměře, kde byl i oběd. Dorazili jsme tam asi v 13:00 hodin. K obědu byl chleba s máslem a hermelínem. Při cestě na zpátky jsme hráli schovku. Vrátili jsme se a byla večere, Lenčina čína s buráky (jak jí známe z tábora). Během večere jsme se dívali na Úžasňákovi. Skoro u prostřed filmu přišel Ondra a Lord Los Mlč. Po večeri se slavil svátek Vojty a narozeniny Kačabajky. Večerka byla libovolná (tedy skoro libovolná).

Láďa

Neděle

Ráno jsme se probudili kolem 7,45. Potom jsem si vyčistili zuby a šli jsme se nasnídat. Pak jsme se převlíkli do jezdeckého. 1. skupina vyjela v 11.00 na dvě hodiny. Potom jela 2. skupina, ve které byli: Lord Los Mlč, Ondra, Placka, Řehťáčka, Běťka. Potom odjel „krok“ a my jsme hodinu čekali. Potom přijeli ze 2. a 3. skupiny. Pak jeli první „vodit“ a pak „sami“. Vrátili jsme se v 13.00. Pak jsme se naobědvali, zbalili jsme si věci a kolem třetí na nás čekaly čtyři auta. V 16.10 nám přijel autobus. jeli jsme jeden a půl hodiny. Přijeli jsme na Smícháč a tam nás čekali rodiče.

Lojza

Vlajková 05

23.–24. 4. 2005

Jakub

Letos vzal organizaci této tradiční akce na svá bedra roverský kmen Clavis, se kterým jsme se mimo jiné setkávali na předchozích ročnících hry vlajková (stručná pravidla viz níže).

Od začátku ale bylo jasné, že účast našeho střediska nebude příliš hojná, protože na stejný termín vyšly čekatelské zkoušky. Nakonec jsme jeli jenom já a Zub, ale stálo to za to.

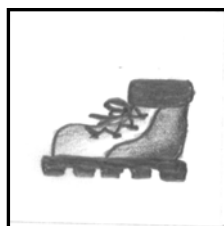
Domluvili jsme předběžně, že se připojíme k oddílu z Radotína (Petr a spol.) ale nakonec bylo všechno jinak.

Do lesů u Říčan jsme dorazili už v pátek večer a po večeři jsme zalehli, aby nám při hře nechyběli síly. Ráno dorazil i hlavní organizátor Ferda a ukázalo se, že nejsme jediní, kdo má problémy s účastí. Původně nahlášená družstva se použít nedala a tak jsme vytvořili 4 nová. Kvůli menšímu počtu účastníků jsme se dohodli na zkrácení hrací doby na 16 hodin, začátek v sobotu v 10 ráno. Samotná hra mi připadla o něco mírnější než loni, to, že se družstva tvořila až na místě a hráli jste tak i proti „svým“ určitě přispělo celkově přátelštější atmosféře (i když došlo i na monokly a ztracené brýle). Také se neopakovaly žádné průšvihy z minula typu použití vysílaček a brutální zákroky.

O přerušení hry se postarala místní chatařka, které se nelíbilo, že táboříme v lese. Po strhnutí stanů jsme pokračovali a druhá hodina v noci přinesla konec hry, a navíc červeným, což jsme byli i já se Zubem hezké druhé místo, všem dohromady pak zasloužený odpočinek. V neděli kolem poledne jsme zabalili, slavnostně vyhlásili výsledky a vyrazili domů. Příští rok si snad vlajkovou zahraje o něco víc lidí z Hiawathy. Předběžně je plánován podobný termín.

Pro ty, co o vlajkové slyší poprvé, stručná pravidla:

Ve hře mezi sebou družstva asi o 10 lidech bojují o vlajky. Bojuje se strháváním fáborku, který má každý hráč uvázaný na jedné ruce mezi loktem a ramenem, strhnutí musí na 20 min. do Kempu mrtvých. Každé družstvo má svůj kemp a vlajku, body získává mimo jiné za donesení jakékoliv vlajky z cizího kempu do svého a za strhnutí protivníky. Další lze získat za držení vlajek v určené prémiové časy. Vítězí družstvo s nejvíce body. Hraje se obvykle 24 hodin.

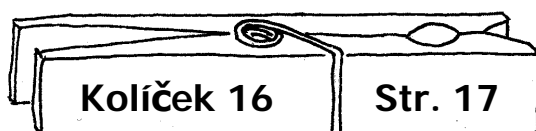

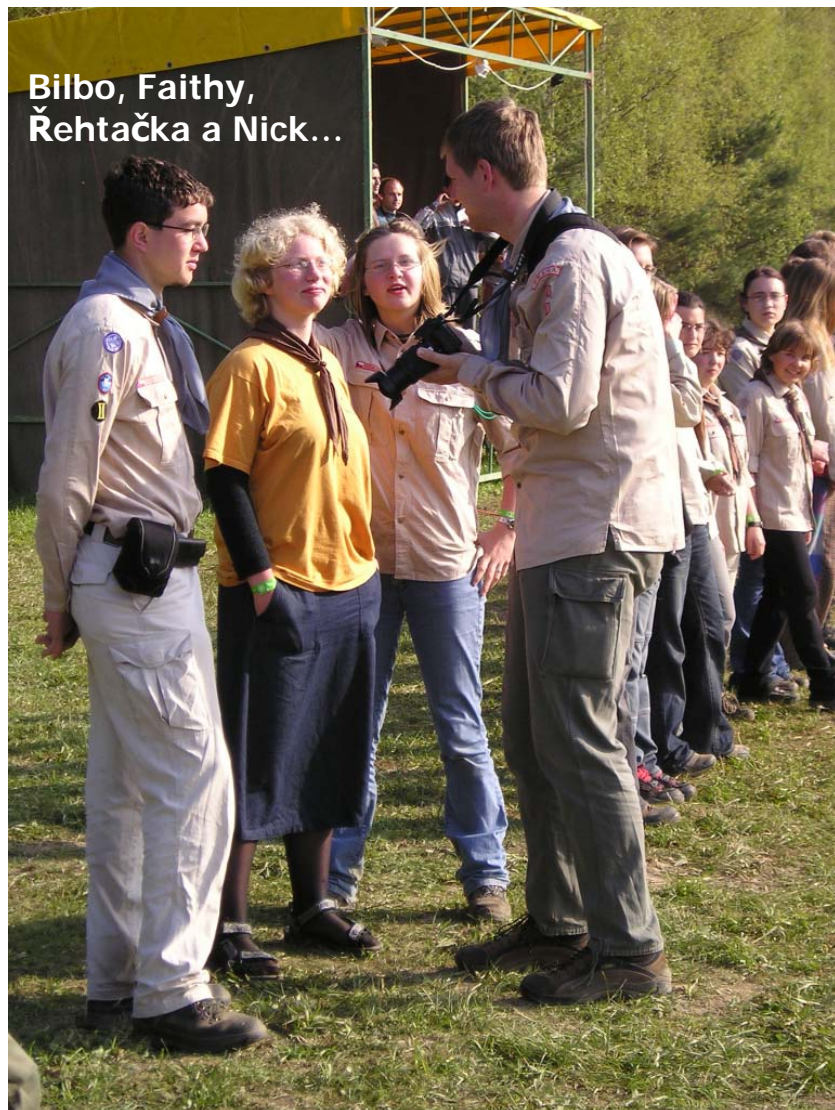
OBROK 05

28. 4.–1. 5. 2005

Řeht@čka

Cestou na sraz, který byl ve čtvrtek 28.4. v 10:40, jsem potkala Tarzana, který mě doprovodil na Hlavní nádraží. Po chvíli přišel Lord Los Sob Mlč (LLSM), poté Faithy a s celkem zanedbatelným zpožděním se dostavil Lád'a, Tarzan se raději rozloučil, a odskákal po jedné noze do práce, my zamířili na vlak. Ten nás odvezl do jedné tajné stanice a tam jsme přestoupili na vlak do druhé stanice, ještě tajnější. Na místo určení jsme dorazili s časovým předstihem několika hodin. Ubytovali jsme se na poměrně prázdné louce a kluci utekli na OBSCURu – focení celého dne na OBROKu. Večer nás čekalo zahájení: spousta skautů (800 ks) se svíčkami se nahrnuli do chumlu, aby poslouchali příběh, který stejně nebyl slyšet a podle něhož jsme měli hrát další hry. Poté jsme se s Faithy rozhodly, že půjdeme do čajovny (čistý a útulný hangár, bez

Bilbo, Faithy,
Řehťačka a Nick...

vytápění). Potkaly jsme spoustu zajímavých lidí, kupodivu skautů! A po rozhovorech s nimi jsme šli spát.

Ráno, po té nejchladnější noci, postupně vylézali skauti se zajímavými informacemi např: tady venku je menší zima než v mém spacáku... atd. člověk měl alespoň pocit, že nemrzl sám☺. Dopoledne nás čekaly sportovní aktivity, které si každý oddíl připravoval sám např: dřevárny – Hiawatha, šachy, lakros a spousta dalších her, jejichž jména si nepamatuji. A taky debaty na zajímavá témata. Zde měl možnost každý člověk dozvědět se zajímavé názory a skutečnosti. Večer jsme se s Faithy

rozhodly, že zajdeme do čajovny. Cestou jsme potkaly Lád'u a tak jsme šli všichni tři. Někteří (já a Faithy, možná i Lád'a), ale byli tolik unavení, že se po chvíli šlo spát.

Další den, mě a Faithy, (kluci se flákali na focení) čekaly další debaty a veřejně prospěšné práce např: úklid lesa, vesnice atd. Dopoledne jsme byli rozděleni do čtyř skupin – modří, žlutí, červení a bílí. Úkolem bylo uhájit své území a zabrat území jiných skupin. Vznikly zvláštní situace: smlouvy, porušená příměří, bitvy, fotící, statečný, neohrožený a ke všemu odhodlaný Lád'a uprostřed rozhádaných modrých a žlutých... atd. Vyhráli žlutí, měli prostě víc štěstí. Do večera pak probíhaly zbylé debaty jako např: 6. smysl, reklama, skautská cesta do vězení atd. Večer proběhlo oficiální ukončení OBROKu a čekal nás koncert.. Zaujala mě 1. skupina, neboť jsem jinou neslyšela. Byla jsem s LLSM, Ploníkem (nějakým MlčLosovým kamarádem), Lád'ou a potom i Faithy v krčmě, dalším vymrzlém hangáru. Po chvíli jsme se rozešli každý za svým štěstím. Co dělali ostatní nevím, ale mým štěstím byl zmrzlý spacák.

Poslední den byl nástup v krojích, když se sejde 800 skautů, tak je to pořádný nástup. Všichni jsme se s ostatními rozloučili, zakřičeli jsme si a pak jsme se rozešli k balení našich věcí. Dopoledne jsme opouštěli místo konání OBROKu, skoro jako

poslední, a jeli vlakem s přestupem do Prahy. Výpravu jsme zakončili v jedné pizzerii úžasnou pizzou a pak už jsme se rozešli domů. Happy end! ☺

Řeht@čka

Kaski

Azeroth 05

29. 4.–1. 5. 2005

Sraz na bitvu byl kolem páté na autobusovém nádraží v Holešovicích. Sešli jsme se v menším počtu než bylo plánováno, v šesti. Připraveni válčit za stranu dobra byli Kulan, Tonda, Víla, Matěj, Bajt a já (Kaski). Jelo se pěkně v sedě asi tak dvě hodiny směrem k České lípě. Do Sosnové jsme dorazili ještě za světla a potom už jsme šli jako minulý rok po útrzcích toaletního papíru až do stanového městečka. Jakmile jsme byli na místě, postavili jsme stany a na ohništi si udělali „skvělou!“ večeři, složenou z rýže, jablek, skořice a sojového mlíka. Pak se ještě chvíli kecalo u ohně a šlo se spát.

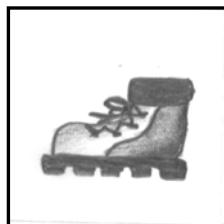
Ráno jsme vstali celí natěšení na bitevní den. Nasnídali jsme se a šli na zahajovací nástup. Tam nás organizátoři seznámili s pravidly bitvy a s cépěčky. Kolem desáté

jme už netrpělivě ve městech čekali na sirénu, která ohlašovala začátek hry. Vedení naší armády zvolilo poněkud neakční přístup na začátek bitvy, proto jsme ze začátku prohrávali. Ale po několika prohraných bitvách se začala karta obracet. Dobyli jsme pár nepřátelských měst a měli jsme převahu i v poli.

Pak ale nemrtvá armáda vyvolala Archimonda a veškeré naše naděje byly ztraceny. Zbytek sobotního dne jsme se už jenom bránili obrovskému nátlaku strany zla. Kolem čtvrté zazněla opět siréna a všichni jsme se odebrali ke stanům. Večer byla aréna a pálení čarodějnic. Já, Kulan, Matěj a Bajt jsme se šli kouknout do Sosnové, jak tam místní slaví čarodějnice. Vrátili jsme se kolem osmé, dali si večeři, spálili

Kulanovu čarodějnici a padli do stanů vyčerpáním. Nedělní ráno byl nástup dřív než minule, protože se musela ještě stihnout scénka o pádu našeho lidského města. Kel-Thuzad a plamenná legie ho zničila bez boje nějakými kouzly. Tak jsme se museli odebrat k elfímu městu, abychom mohli bránit Strom Života před nemrtvými. Bohužel to se nám nepovedlo a proto jsme celou bitvu prohráli. Smutně jsme si sbalili naše věci a odebrali se směrem na autobus. Tam jsme si házeli s frissbee a čekali na autobus. Ten ovšem přijel úplně narvaný, ale my jsme se ještě vešli na schůdky vepředu, kde jsme strávili zbytek cesty. Tonda po cestě ještě zkoušel zdravit motorkáře, ale většina si ho ani nevšimla☺. Do Holešovic jsme dorazili asi tak v sedm hodin večer tam jsme se rozloučili a rozešli do svých domovů.

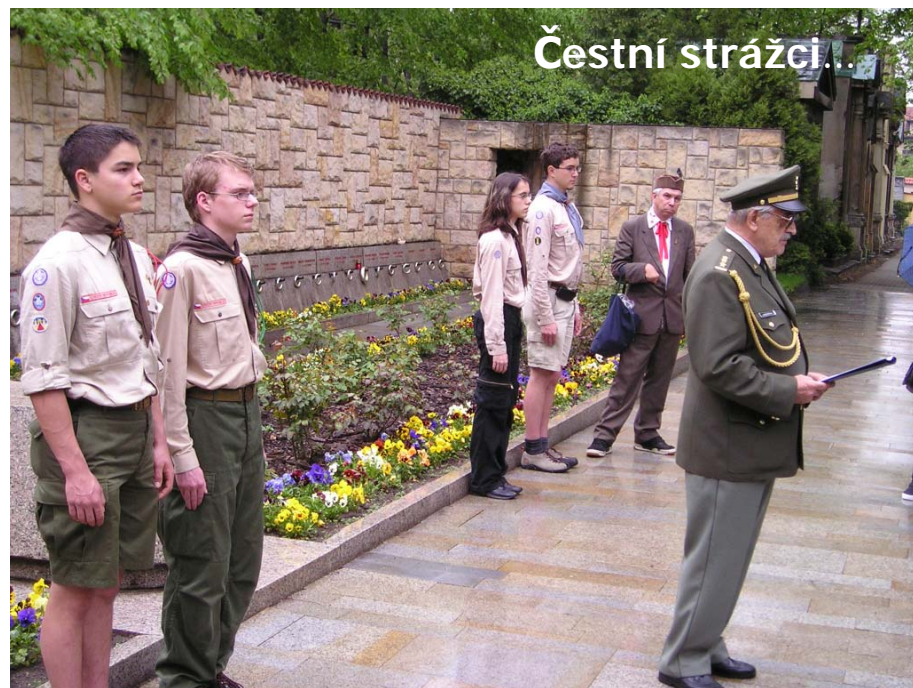

Lord Los Sob Mlč

Pietní akt na Malvazinkách 05

3. 5. + 5. 5. 2005

Je to už trochu tradicí, že se náš oddíl účastní pamětní akce položení věnců a vzdání holdu českým odbojářům padlým při domácím odboji ve Druhé Světové válce. Stejně tak tomu bylo i letos. Vzhledem k tomu, že jsme byli o aktu informováni asi jen dva dny předem, nepodařilo se nám zajistit nějaký vysoký počet účastníků, přesto bych

chtěl pochválit nadprůměrnou účast Kraujců, jak na položení věnců na hřbitově na Malvazinkách, tak i na čestné strážce v kostele sv. Václava na náměstí 14. října.

K celému aktu bych řekl asi toto. Je velmi zajímavé poslechnout si podrobnosti o českém domácím odboji a ústupu německých vojsk

s takovou podrobností, s jakou je to na aktu podáno. Dále člověk vidí a má možnost setkat se s lidmi, kteří se tohoto odboje zúčastnili či v něm přišli o své blízké, na které s hrdostí vzpomínají. To všechno je určitě dost nevšední zážitek (tohle slovo se mi nelíbí, ale lepší mě nenapadá) a stojí za to si přijít tohle vše vyslechnout a potěšit tyto lidi svou přítomností. Tak doufám, že příště se nám podaří zvednout účast, aby se v ní odrážela hrdost na to, že zde můžeme být a představit si, jak se může také žít.

Str. 20

Kolíček 16

Svojsíkův závod

7. 5. 2005

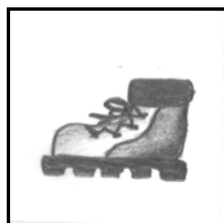
Ráno odjížděla naše družina => Kaski, Ríša, Piko, Zebra, Zuzka a já (Klára) ze Smícháče. Jeli jsme vlakem do Řevnic, kde jsme potkali další skauty. Odtud jsme se dostali na plácek v lese, kde jsme chvíli čekali. Potom byl nástup, na kterém byly 4 družiny: Havrani, Vydry, Parádnice a my (jako Krahujci ☺). Dali nám mapu a řekli nám že na každé disciplíně dostaneme 3 obrázky do osmisměrky, kterou jsme měli cestou vyluštit. Pak se rozlosovalo pořadí. Běželi jsme jako 3., takže jsme si zase sedli. Hned na startu byla kontrola vybavení, která nedopadla moc dobře, protože skoro nikdo neměl KPZ a málo lidí mělo zápisníky. Vyběhli jsme a první disciplína byl test o historii skautingu. Otázky nebyly tak hrozný jak jsme čekali a testy dopadly dobře. Druhá disciplína byla signalizace – 3 lidi vysílali a 3 přijímali. Dohromady to nedávalo smysl, asi aby se to nedalo domyslet, ale přesto jsme měli špatně je jedno písmeno z 30. Třetí disciplína byla o kytkách, měli jsme uhádnout 24 kytěk a zakroužkovat

správné odpovědi v testu. To nám ale moc nešlo. Čtvrtá disciplína bylo odhadování různých mír. Na tom jsme taky nebyly tak špatně. Vzaly jsme to pěknou zkratkou až k 5. disciplíně, azimutu. Tam jsme měli určit azimut, u něj najít písmenko a zase znova, dokud nám nevyšlo slovo. Ono slovo bylo SKALP,

o kterém si určitě všichni mysleli, že vyjde skaut. Šestá disciplína byla první pomoc, kde jsme měli vyřešit ve dvojicích jednu teoretickou a jednu praktickou otázku. Potom jsme běželi dolů z dost vřezdného kopce a místo toho, abychom se dostali k sedmičce jsme se dostali k souhvězdím (8). Vyšlapali jsme tedy jiný kopec nahoru až k překážkám. Museli jsme se dopravit všichni jiným okem v síti bez toho abychom se dotkli lana, přeručkovat provaz, přeskočit provaz, vylézt na strom a vylézt 7 příček po provazovém žebříku. Pak jsme běželi zpátky k souhvězdí, kde byl další test a docela se nám podařil. Běželi jsme k devítce, kde byl test Historie ČR a Státní symboly. Ten byl také docela jednoduchý, takže jsme za chvíli byli zase na cestě. Naneštěstí jsme ale běželi špatně a zjistili jsme to až po chvíli běhu/chůze do kopce. Seběhli jsme dolů

a luštili jsme tam křížovku. Pak jsme běželi dál a přestože jsme trochu zabloudili, jsme se dostali poměrně brzo k číslu 10, k uzlům. Naším úkolem bylo uvázat za 2 minuty škoťák, ambulák, zkracovačku, autíčka a loďák na kůlu. To se některým podařilo méně, některým více. Otamtad' jsme už doběhli do cíle, kde jsme těsně před čarou luštili křížovku. Některé obrázky byly dost zrádné, například to, co jsme mysleli že je svalovec bylo tělo, nebo to co jsme mysleli, že je kýbl s barvou, byla cívka niti. Ale přesto nám vyšla tajenka správně, bylo to: ZÍTRA JE DEN MATEK. Pak jsme ještě na někoho čekali a házeli jsme s novým, barvuměnicím talířem. Trošku přšelo, takže byl další nástup v lese a ne na louce. Vyhlášovalo se kdo vyhrál (my), vybíraly se ceny, říkalo se kdo postupuje (všichni) a pak několik organizátorů začalo rozdávat autogramy. No a potom jsme šli zpátky na vlak, odkud jsme dojeli zpátky do Prahy a rozešli jsme se domů.

Verča, Tomáš

Chřenovice – Podhradí

13.–15. 5. 2005

Pátek

V pátek jsme se sešli na Hlavním nádraží. Bylo to asi v půl čtvrté. Jak přibývaly

Holky pletou věnečky...

hodiny přicházeli další světlušky a vlčata. Asi ve čtyři nám jel vlak. Jeli jsme ve složení: Sob, Bětka, Víla, já, Verča, Áďa, Kačabajka, Klára, Zuzka, Mája, Hermiona, Vojta, Bea, Aneta, Lád'a a Tomáš. Skoro všichni jsme se nacpali do všech kupé, akorát vlčata stála v uličce. Nevím, jak dlouho cesta trvala. Dostali jsme se do Světlé n.

S., kde jsme se nasvačili a asi půl hodiny jsme čekali na vlak do Chřenovic. Čekání jsme si zpestřovali hrou EVOLUCE. Potom přijel vlak a jeli jsme do Chřenovic. Tam nás přivítal taneční soubor. V chalupě jsme si uložili batohy a navečeřeli jsme se. Ve velké místnosti jsme zpívali a šli jsme spát.

Verča

Sobota

Ráno jsme se vzbudili asi v 6.00. Mlč nám řekl, že půjdeme na výlet na Stvořidla. Pak jsme se nasnídali a vyrazili jsme. Jeli jsme vlakem a pak jsme šli 2,5 km ke Stvořidlům a tam jsme leželi na kamenech bez bot a ponožek. Jakmile jsme vyšli z vody, zjistili jsme, že nám někdo vzal boty a mi jsme je šli hledat, ale nikdo nesměl vzít své a každý musel pomoci menším. Když jsme boty našli, šli jsme asi 10 km na louku a na ní jsme si dali oběd: chleba s máslem, okurku a salám. Na louce jsme byli asi hodinu. Povíдали jsme si, honili se, házeli si diskem a někteří spadli do Sázavy. Potom už to bylo přibližně 5 km k chalupě, kde někteří stříleli lukem, honili se nebo házeli diskem. Po chvíli nám Mlč řekl, že máme přinést volleybalák, že si zahrajeme fotbal. Pak nám Bětka řekla, že máme rozdělat oheň. U ohně jsme pak zpívali se souborem. Potom nás Bětka poslala na bojovku. Šli jsme ke zřícenině hradu a museli jsme sfouknout všechny svíčky tak, aby nás hlídači neviděli a tím získat depeše. Ale koho hlídači viděli a řekli jeho jméno, ten musel zpátky k chalupě a pak zase zpátky. Depeše jsme získali a šli jsme zpátky do chalupy. Depeše jsme rozevřeli, byly tam dva medovníky. Potom už jsme jen poslouchali rádio, kde hráli hokej Česko : Amerika a pak jsme šli spát.

Tomáš

Neděle

Ráno jsme se probudili a Klára se Zuzkou hrály divadlo. Když dohrály, začaly jsme balit. Nasnídali jsme se a ještě dobalovali. Taneční soubor šel tancovat někam na louku. My jsme zatím zapisovali do kroniky. Ve čtvrt na jedenáct jsme se šli podívat, jak taneční soubor tancuje. Když dotancovali, šli zpět do chaty a my jsme hráli s frisbee a někteří hráli fotbal. Potom jsme odešli do chaty. K obědu byla polévka

a chleba s máslem. Měli jsme moc chleba a mléka. Bětka nám tedy chleba a mléko rozdala. Jeli jsme čtyři hodiny vlakem a na nástupišti jsme odešli se svými rodiči.

Verča

Brigáda v Jeseníkách

13.–15. 5. 2005

Pátek

Sraz byl v 16:40 na Hlaváku, já jsem přišel docela včas a na nádraží už čekal Piko s Tondou, který se mi hned snažil střílet tři sedmidenní lístky na MHD za velmi výhodnou cenu. Pak přišel ještě Kaski, ale taky si lístky nekoupil, to už bylo dost pozdě a Kája se stále neobjevoval, tak jsem mu volal, kde je, a akorát během hovoru jsem ho zahlédl. Pak ještě dorazili Anička a pak Láďa a to už bylo všechno, ale koupili jsme lístek pro osm lidí, protože Piko vydá za dva. Pak jsme vyběhli na vlak a usadili jsme se na poslední plošinu posledního vagónu. Tam jsme si četli Reflex a tak podobně až do Zábřeha. Pak jsme postupně dojeli až do Losin, kde na nás už čekal Kuba s Pežotem, tam jsme se nakonec nenarvali všichni, tak jsme museli jet na dvakrát. V Avaru jsme se navečeřeli a pak už jsme se jen koukali na Strach.com a hráli kulečník až do večera.

Zub

Sobota

Ráno jsme vstali až moc brzo, asi v půl osmé. Potom, co jsme se vybatolili ze

John Deer...

spacáků a nasnídali se buďto z vlastních zásob nebo chleba s bůčkem (Kája), vyrazili jsme pracovat.

Naskládali jsme se na valník, který byl připojen k novému traktoru značky John Deere, a jeli. Následně jsme dojeli na místo, a začali strkat větve do štěpkovače, který byl připojen k druhému

traktoru. Potom, co jsme naplnili asi 3 hodně velké tašky štěpkami, vytáhl pan Šťastný motorovou pilu a ty stromy, co byly moc na kraji, měly dost smůlu. Asi po 5 hodinách štěpkování a skládání dřeva jsme vyrazili konečně do penzionu na oběd. K obědu byla nějaká polívka, která byla docela dobrá, a guláš. Po najezení, odpočnutí, zahrání

kulečníku jsme opět vyrazili. Následovalo opětovné skládání dřeva. Po asi 2 hodinách Tonda zničil Kaskiho novou opinelku ze Svojsíkáče. Chvíli potom nás opustil Tonda s Kaskim, protože je to nebavilo (podle Káji). Cestou ještě stačili zahrabat opinelku a vrátit se pro mikinu. Pak jsme ještě dali zase do provozu štěpkovač a až do večera jsme štěpkovali a skládali dřevo na valník. Asi v půl osmé jsme skončili a vyrazili do penzionu na večeři a na hokej. Při večeři vedení pilo *PIVO* a já Kofolu, kterou mi koupil pan Šťastný. Po hokeji jsem ještě stihl pár partiček kulečníku se Zubem a pak už jsme šli spát, abychom měli dost sil na další den.

Piko

Neděle

Ráno začalo příjemně pozdě, protože venku nebylo zrovna krásně. Někdy kolem deváté odešel Kája s počítačem, který s sebou přivezl v gemmě sousedovi. My jsme spali asi až do desíti, kdy jsme sešli dolů na snídani a pak pomalu vyrazili. Nejdřív jsme vyložili valník ze včerejška u stodoly a pak jsme přibrali „lopatu“ (na John Deera byla důmyslným manévrem nasazena bagroidní lžíce) a jeli na louky kolem tábora, kde jsme chodili s traktorem, sbírali kameny, vyrýpávali je ze země a házeli do lopaty. Kolem byly strašný krávy, který si nás nevraživě měřily svými pohledy, ale s respektem k traktoru se rozestupovaly. Prošli jsme nakonec i tábořištěm a zanáčovali si, kdo tam nechal ty klacky a kameny, potom Kuba vyklopil kameny do brodu a jeli jsme na oběd. Byl tam ještě guláš a taky zapečené těstoviny. Jelikož jsme chtěli jet až

navečer, vyjeli jsme na vlečece našeho oblíbeného traktoru ještě jednou, tentokrát jsme do lopaty dávali kusy igelitů, které se válely na loukách nad sedlem. Byly tam všude možné; krávy je asi sežraly, když nedočkavě ukusovaly z balíků. Po nějaké době jsme s přetékající lopatou dojeli k Avaru, dobalili

j jsme si a chystali se odjet. K Tóňově štěstí jsme ještě stihli vzít jeho CDčko a pončo, vyfotili si John Deera na památku a nechali se odtransportovat auty do Šumperka. No a teď jedeme ve vlaku do Prahy, našli jsme kupé s dostatečným počtem volných míst, tak tu tak píšeme a čteme si. Píšeme samozřejmě proto, aby měl náš pan šéfredaktor radost, že má pro změnu nějakou reportáž včas.

Bilbo

Bitva Pěti Armád – BPA

20.–22. 5. 2005

Pátek

Když jsem přicházel na Hlavní nádraží, už mi bylo jasné, že letošní bitva bude opravdu velká. V celé hale se to hemžilo desítkami lidí s baťohy ověšenými zbraněmi. V tom zmatku jsem našel naše místo srazu a už všichni společně (Kobry a Glaurung) nasedli do zvláštního vlaku určeném pro účastníky bitvy.

Letošní BPA se opět konala nedaleko Doks s výhledem na Bezděz. Na tuto bitvu

Řazení armád...

bylo přihlášeno rekordních 1000 lidí a tábořiště připomínalo menší městečko.

Po příchodu na místo následovala běžná rutina – utábořit se, zaregistrovat se a hurá na kontrolu zbraní. Po

nekonečných frontách jsme se konečně uložili ke spánku a nechali si zdát o zítřejší slávě na bitevním poli.

Sobota

Ráno jsme se vzbudili dost pozdě a všude kolem nás si už všichni navlíkali zbroje, pomalovávali se válečným malováním a někteří nedočkavci už zkoušeli své zbraně na ostatních. Když i mi jsme se připravili, byl vyhlášen zahajující nástup. Všechny vojska se seřadila na louce. Na jedné straně černí vrcci a dva kmeny skřetů v rudém, a na straně druhé zelení a vousatí trpaslíci, modří lidé, kteří napochodovali za zvuku bubnů (měli svého bubeníka), a bílí elfové, za které jsme my, Kobry, jeli.

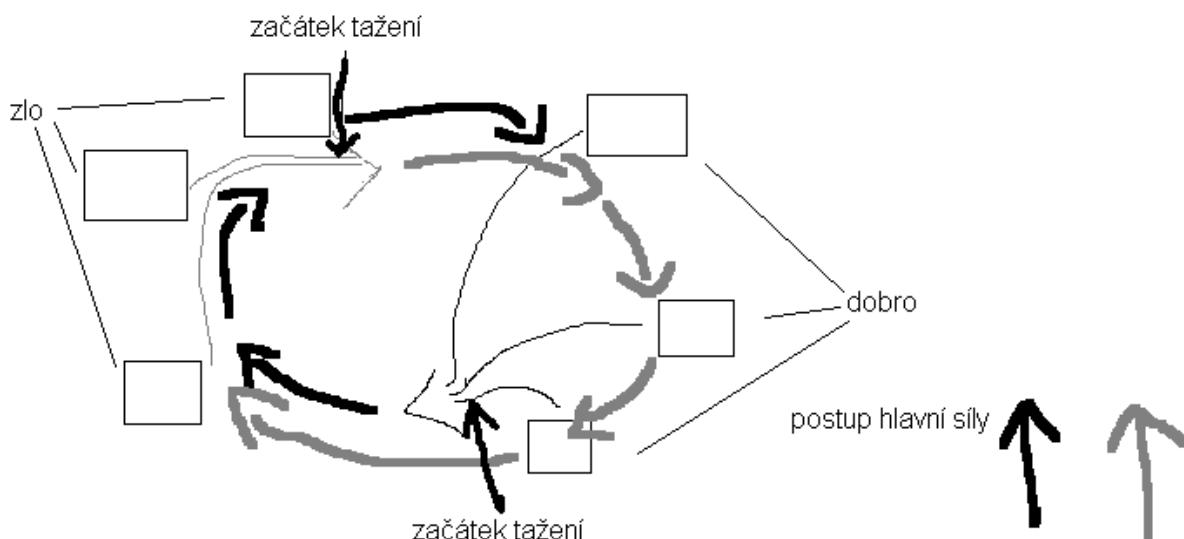
Tradičně se přečetl úryvek z Hobita, řeklo se, co se smí a co ne, z řad padlo pár urážek na zneprátenou stranu a jednotlivá vojska odešla do svých měst.

Bitva byla zahájena. Náš král Samuel, geniální vojevůdce, jak se později ukázalo, na nic nečekal a oklikou jsme se vrhli na skřetí města. Plán to byl dobrý a jelikož jsme nepotkali téměř žádný odpor všechny města jsme slavně za pochodu dobyli.

Poté jsme se vrátili do našeho města a velitelé plánovali další krok. Ten byl následující, spojili jsme síly se spojenci a vydali se na černá města...

Nepřátelští generálové asi používali stejnou strategii, protože jsme odtáhli, dobyli jejich všechna města, ve kterých nikdo nebyl, vrátili se, abychom našli naše města dobytá a mohli si je prázdná dobýt zpátky. Toto se dá říct jak z pohledu skřetího krále tak i z pohledu třeba krále elfího. Jestli vám to pomůže, tak jsem vytvořil náčrt bitevního pole při postupu vojsk.

Černá jsou dobro a šedá zlo. Čtverce jsou města.

Zkrátka z toho vyplývá, že se hlavní síly za celý den nepotkaly. Samozřejmě, že se bojovalo celý den, vyhrávalo se, prohrávalo se, plnily se speciální úkoly, za které bylo možné získat určité výhody. Vydobýt si slávu šlo na každém rohu.

Pak, myslím okolo páté, skončila první část bojových operací. Všichni se vrátili do tábořiště a oddávali se zaslouženému odpočinku, nebo sledovali zápasy v aréně. Ta byla otevřena pro zájemce, kteří ještě neměli dost.

Na místě fungovalo několik polních hospod. Pak se jen dlouho do noci slavily statečné činy a pak se šlo spát.

Neděle

Nastal poslední den bitvy. Ten byl o poznání dynamičtější než předchozí. Hned ráno se semlela jedna z největších bitev. Spojili jsme síly a velitelé nás odvedli na blízký hřeben, tam jsme se začali různě přeskupovat a chvílemi to připomínalo pořadové cvičení. My, elfové, jsme na levém křídle pořád lítali k hlavní řadě a pak zas na bok, protože nebylo jasné jestli jeden skřetí kmen nezaútočí ze strany. Nakonec ze strany nikdo nešel a mi se tak všichni svorně vrhli s rozběhem dolů z hřebene na neuspořádanou skřetí a vrřčí armádu. Tam jsem měl tu čest s jedním skřetím králem, ale nakonec mi utekl. A stejně tak i po dlouhé řezí se obrátili na útěk i zbytky armády zla. Jedno malé vítězství, ale rozhodně ne vyhraná válka. Samozřejmě ne všechny

bitvy byly pro nás stejně úspěšné. Například nás jednou doslova rozprášili, když jsme před nimi měli bránit jedno posvátné místo.

Dnes se bojovalo jen dopoledne. A po ukončení operací v terénu se chystala poslední veliká závěrečná bitva na louce. Ta samozřejmě byla tou největší a nejlepší řadovou bitvou.

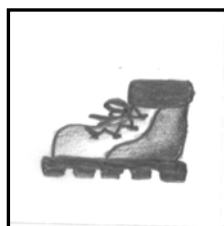
Vytvořili jsme řady a čekali na rozkazy svých velitelů, kteří se právě radili s králi.

Vzduchem lítaly posměšné nadávky (samozřejmě ne přímo urážející, je to jen hra ☺). Konečně nadešla chvíle útoku. Rozkaz zněl: „Ani krok z místa. Rameno na rameno, štítů před sebe, zapřít paty do země.” Řada se naježila hroty napřažených mečů, nad hlavami připravené sekery. Černá řada se rozpochovala proti nám. Lučištníci vypustili šípy. A pak srážka. Pak už bylo na každém, jak si při boji vedl. Linie se začala deformovat a černí začali pomalu ustupovat. Pak najednou trpaslíci provedli obchvat a naběhli černým do zad. Jejich lajna se rozpadla a v tu chvíli už bylo téměř rozhodnuto. Teď jsme už jen doráželi zbytky vzdorujících nepřátel. A pak. Vítězství!

Vyhráli jsme konečnou bitvu, do které jsme získávali výhody celý předešlý den. To znamenalo vítězství na celé Bitvě pěti armád.

Pak už následoval jen konečný nástup a zakončení akce, úklid, gratulace a odjezd z vítězné bitvy.

Sláva vítězům, čest poraženým.

Bambiriáda 2005

26.–30. 5. 2005

Lord Los Sob Mlč

Opět po roce bezúspěšného čekání a nedočkavého strádání jsme se dočkali...

Kulan, LLSM a Víla
u přiletů...

Konečně jsme se opět mohli zúčastnit Bambiriády. S tím rozdílem, že tentokrát se nekonala ani na Střeleckém ostrově, ani na Letné, ale u památníku Jana Žižky a na celém Vítkově. Jako každý rok zde proudili davы lidí a hlavně dětí, které se přišli pobavit a užít si hravé odpoledne.

Stejně jako my, skauti, měly i jiné

volnočasové, dobročinné, mediální organizace prezentaci sami sebe. Takže se účastník určitě nenudil.

Naše skautská sekce byla celá zorganizována jako cestovní kancelář do minulosti, ale i budoucnosti. Jako odměnu za účast dostali děti nějaké odměny v podobě pohledů, kostek, časopisů, obrázků a také si mohl zkusit vylézt na horolezeckou stěnu, která byla také součástí naší sekce.

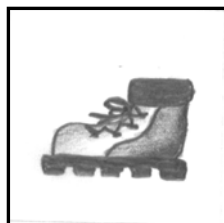
Jedno z výletních možností našich návštěvníků byl výlet do budoucnosti. Vlastně celá tato část skautské sekce byla zorganizována Plackou a vše byli hry na třídění odpadu. Dokonce se Plackovi podařilo sehnat jeden kontejner na třídění odpadu, takže o zábavu nebylo nouze. Velmi zajímavé pro nás byli obrázky dětí na téma „Jak by jsi nakreslil(a) reklamu na třídění odpadu tak, aby si jí co nejvíc lidí prohlídlo a třeba dokonce začali třídít?“ Některé z těchto obrázků byli velmi zajímavé a objevily se na nich docela zajímavá hesla jako například: „Chcete být jako Ježíš? Tak tříd'te odpad.“ nebo „I Karkulka třídí, tak proč ne vy?“...

To poukazuje na to, že tvořivost dnešních dětí nezná mezí. ☺

Je ale škoda, že se Bambiriády rozhodně nezúčastnilo moc pražských oddílů. Ani od nás to nebyla žádná sláva. Po tom, co odjeli všichni nepražští, byla docela krize. U každé disciplíny byl akorát jeden rozhodčí a to při tropickém počasí, které nás provázelo všechny tyto dny, to bylo docela náročné.

Ale celou Bambiriadu jsme všichni přežili a to je rozhodně úspěch. A navíc jsme poznali mnoho nepražských skautů a skautek... Takže se to nakonec vyplatilo ☺

Autor zamlčel výsledky pondělních písemek...

Jakub, Bilbo, Piko, Lord Los Sob Mlč

Voda – Lužnice 05

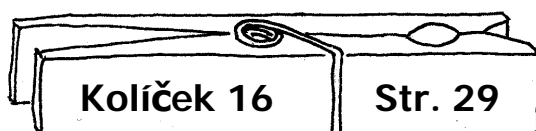
2.–5. 6. 2005

Den srazu – čtvrtek 2. 6.

Na Hlavní nádraží jsme se sešli v počtu 8 lidí, což je tradiční počet, ve kterém středisko Hiawatha zdolává české toky. Původně nás mělo jet mnohem víc, ale někteří zbabělci pár dní před odjezdem odřekli.

Vlak do Veselý jsme nakonec stihli všichni. Po přístupu jsme dorazili do Suchdola nad Lužnicí. Podařilo se nám najít vodní základnu a spojit se s naší půjčovnou, se kterou jsme si domluvili sraz na příští ráno. Po postavení stanů a důkladném seznámením se s místními komáry vyrazila starší část výpravy do Suchdola, abychom se poradili nad mapou, zatímco mladší hlídali stany. Po poradě, během níž Bilbo se Zubem málem vyjedli místního podnikatele jsme se vrátili do kempu a zalehli.

Jakub

Den odrazu – pátek 3. 6.

Spal jsem venku, protože bylo hezky, komáři šli spát a v Zubově stanu je místo tak akorát pro dva. Noc byla fajn, jenže komáři ráno vstali dřív než já, tak jsem se snažil schovat hlavu pod stan, ale stejně ze zbytku spánku moc nebylo. Někdy po osmé jsme vstali, posnídali, přinesli si barely, zabalili si do nich a přešli k našim skvostným

Diego a Lukáš
v peřejích...

plavidlům. Po pár chvílích jsme už seděli v našich laminátových kánoích v sestavě já + Piko, Kulan + Los, Anička + Zub, Diego + Lukáš. O pár chvil později jsme zjistili, že Lužnice není až tak líná a lemrácká řeka, jak jsme si mysleli – za námi se ozvalo výrazné šplouchnutí a Zub s Aničkou začli plavat. Řeka se dost drasticky zúžila

a začala se klikatit. Podařilo se nám přistát na břehu, abychomna ně počkali – při přistávacím manévru se ale Kulan s Losem nenápadně převrátili. Nějak se jim nedařilo vytáhnout loď na břeh, protože tam byla docela hloubka a nad ní byl strmý svah. Během dvaceti minut kolem ztroskotaly asi další čtyři lodě a Losové konečně vypluli dál. Řeka se klikatila i na dalším úseku, kormidlování bylo docela náročné. Po několika dalších klikatých kilometrech jsme dopluli do Majdalény – kempu, kde jsme si dali oběd. Zároveň jsme se rozhodli, že pojedeme po Nové řece – jednou z ramen Lužnice. Jenže cesta k rozcestí řek nebyla až tak bezbolestná – Anička přebrala kormidlo, takže se se Zubem párkrát obrátili, Los s Kulanem se pro změnu točili dokola, a projížděli všechna rákosí po cestě, my s Pikem jsme měli v rákosech co dělat, abychom přežili. Šťastně jsme dopluli až na rozcestí, kam Zub s Aničkou pro změnu příplavali. Po obhlédnutí terénu jsme odbočili statečně na levou řeku – a posléze jsme zjistili, že je to totální olej. Poté, co jsme unikli jak neřiditelnému Zubovi s Aničkou, tak agresivně se točícímu Losovi s Kulanem, zůstalo před námi bezpočet kilometrů, které jsme časem propádlovali a litovali, že jsme se nedali do vietnamských džunglí Staré řeky. Časem jsme dojeli až k dalšímu jezu, přistáli jsme u břehu. Ptal jsem se v kempu, jestli se to dá někde prohlédnout a případně sjet. „Nó, sjet né – to sjedou jenom frajeři a na to ty nevypadáš,“ řekli mi místní. Mezitím dojeli i ostatní a tak jsme z lodí vyházeli barely, naložili Zuba a vydali se jízdou smrti na protější břeh. Prohlédli jsme si tamější pekelný jez, ale když jsme se vrátili k lodím, všechny byly pryč – Zub odjel s naší a Piko s Kulanem s Jakubovou. Tak jsme tam stáli s Jakubem a Lukášem a pozorovali snahy Zuba a Kulana poslat nám přes řeku

prázdnou loď, navázanou na provaze. Když už Kulan stál po pás ve vodě, loď měl navázanou na všechny dostupné provazy plus pádlo, povedlo se mu tak na dvacátý pokus poslat loď tak, že ji Diego chytil tyčí. Šťastně jsme přepluli do kempu, utábořili se a udělali si různé večere. Za zmínku stojí Zubův ultra-špíz na čtyry buřty. Pak jsme si ještě házeli frisbeem, ale objevila se stáda komárů, tak jsme se přesunuli k občerstvení. Tam byli taky, ale po pár minutách litého boje šli spát, takže jsme po odvyprávění různých historek o Windowlickerovi a napsání deníku mohli jít spát i my.

Bilbo

Den věčných cest – sobota 4. 6.

Ráno jsem vstali sice o dvě hodiny později, než jsme chtěli, ale přeci jen jsme vstali. Po přenesení lodí kolem Bilbem již zmíněného jezu jsme zase nasedli a do kánoí v původní sestavě, jen Zub se zase vyměnil s Aničkou a kormidloval. Bohužel celý den bylo zamračeno a nebylo takové teplo jako v pátek. Řeka ale byla peřejnatá a nebyl to takový totální olej. Po několika kilometrech jsme dorazili k soutoku s Nežárkou a spojili jsme všechny čtyři lodě v dalším totálním oleji. Po takovémto způsobu jsme jeli několik minut (kormidloval Zub a Bilbo) a pak pokračovali zase v individuální jízdě po lodích. Slunce stále ještě nesvítilo. Po přenesení lodí kolem dalšího jezu si chudák Bilbo poprvé namočil boty. Právě po této události začali Kulani a Losi podnikat další výboje proti naší mírumilovné loďce. Avšak úspěšně jsme se ubránili a pokojně pokračovali. Ale za námi se objevili Zub s Aničkou s dalšími útočnými akcemi. Tentokrát jsme se ale neubránili. Zád' naší lodi (= Bilbo) při jednom z nájezdů podplul pod větví a ztratil pádlo. V Zubovi se ovšem ozvala lítost a dokonce nám ho vylovil. Po pár dalších kilometrech začalo trochu poprchávat. Když to trochu zesílilo, zajeli jsme pod nějaký strom, který ovšem po pár minutách přestal plnit svojí funkci. Následně jsme vedli debatu, jestli jet dál nebo ne. Avšak po Jakubově argumentu, který zněl asi nějak jako: „Hodnotil bych to jako vytrvalý déšť“ jsme přeci

jen opustili strom a vyrazili. Sice hned na začátku byl přes cestu dost zákeřný strom, ale nakonec jsme ho všichni úspěšně podpluli. Zatím se docela hezky rozpršelo a byla dokonce zima. V tomto počasí jsme jeli asi hodinu, když jsme uviděli ceduli Metel – 300 m a Hamr – 3 km, Veselí nad Lužnicí – 12 km. Na Meteli byl další nesjízdný jez, a tak

Tři v jednom s jedním...

jsme vytáhli lodě a šli se schovat na nějakou verandu. Ale byla tam tak hrozná zima (v tom mokrém oblečení), takže jsme se po další debatě rozhodli vyrazit dál a dál. Následovala cesta do Hamru. Konečně jsme dopluli do Hamru, kde nás na mostě vítali 2 cedule s upoutávkami na 2 hospody. Zaparkovali jsme u břehu, Los šel zjistit, kdy má otevřeno hospoda. Zjistili jsme, že až asi za 25 minut. Tak jsme se rozhodli najít kemp. Bohužel za naším parkovištěm byl další jez. Ale Diego se tentokrát rozhodl zachránit čest naší výpravy a tento jez sjet. Vzal tedy Kulana na prázdnou loď a úspěšně (tzn. bez převrhnutí) jez zdolali. Po zdolání jezu jsme zjistili dvě věci. Za prvé, že kemp je od jezu vzdálen asi 30 m a za druhé, že to není kemp, ale tábořiště.

Takže jsme vzali barely a v mokrém vyrazili do hospody. U hospody jsme se pod nějakým přístřeškem převlékli do suchého. Už při převlékání přijeli první cyklisti na skládačkách se skvělými klaksony. Když jsme byli suší, odebrali jsme se do hospody. Když jsme tam seděli a pili čaj a pivo, doráželi další a další cyklisti na skládačkách. Ne že by byli zrovna tišší. Po chvíli jsme se s Kulanem vydali hledat druhou hospodu s fotbálkem. Když jsme vcházeli dovnitř, ozvali se zevnitř nějaký šmoulové nebo něco

podobného. Poté jsme se dozvěděli od paní hospodské, že by kvůli nám šla koupit sýr a udělat nám smažáky. Vrátili jsme se, dohodli o na přesunu do druhé hospody a přesunuli jsme se i s našimi barely. V druhé hospodě nás opustila Anička. Snědli jsme si své smažené sýry (Kulanův snědl Bilbo) a několikrát si zahráli fotbálek. Zároveň jsme objevili i nějaké starší číslo Maxima a Světa ženy (to jsou časopisy). Po ukončení všech činností jsme se přesunuli na tábořiště, postavili stany, udělali a snědli večeři, objevili Aniččin zapomenutý svetr a začali sušit věci. Kolem půl desáté Bilbo zjistil že nemá občanku a řidičák a tak se vrátil ještě s Lukášem, Diegem

Balení mokrých věcí...

a Zubem do hospody, zatímco Kulan šel na procházku. Chvíli poté, co Bilbo & spol.

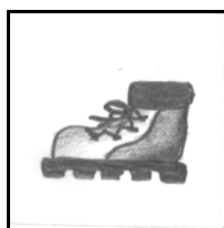
odešli hledat občanku, se Kulan vrátil. Zalezli jsme do stanu a Kulan nám začal vyprávět horor, který ho při procházce napadl. Bohužel vám nemůžu říct obsah, protože jsem Kulanovi slíbil, že to neřeknu. Takže pokud ho chcete slyšet, musíte si zajít za Kulanem. Pár minut po vyprávění se vrátil zbytek z úspěšného hledání Bilbových dokladů. Ti si následně zalezli do svých stanů a usnuli.

Piko

Den přírazu – neděle 5. 6.

Ráno jsme nakonec nevstali podle plánu. Kdyby tomu tak bylo, vstali bychom docela časně jeli nejspíš až do Soběslavi. Takhle jsme vstali asi kolem deváté, pomalu a klidně se nasnídali, pobavili, sbalili, zaplatili správci za tábořiště (neměl osm Kč na vrácení, tak nám místo toho dal osm rohlíků) a vydali na asi osm kilometrů dlouhou štreku. Bohužel opět výrazná část cesty byl zase olej, takže nebylo moc co dělat. Podařilo se nám s Kulanem několik zdařilých útoků na loď Ládi s Pikem, které ještě potom překvapil Zub, který sám na lodi měl loď dost přetíženou na zád' a tak na Bilba s Pikem najel asi půlkou své loďe, což Pika s Bilbem absolutně konsternovalo. Přenesli jsme loďe přes dva jezy a už jsme byli ve Veselý nad Lužnicí, našem dnešním cíli. Ještě jsme se s Kulanem pokusili napadnout Bilba a smetli Zuba do kraje. Musím bohužel dodat, že u břehu Bilbo mě, Kulana i celou naši loď potopil, což jsme nečekali od takovýho Pepsáka Maxima, jako je on. Takže jsme ještě na konci museli loď nejdříve vylít a zachránit své moknoucí věci. Akorát když jsme loď vyklidili a barely vybalili, přijelo si pro své loďe auto ze Suchdola, které nám také přivezlo batohy. Pak jsme už jen asi 45 minut sušili věci, přebalili do batohů, došli na nádraží a jeli do Prahy. Cestou se nic moc nedělo, Kulan se učil se zavřenýma očima, Bilbo spal, já taky, Lukáš a Piko čučeli z okénka, Jakub se učil a Zub dělal už nevím co. Takže jsme klidně dorazili do Prahy, kde jsme se rozešli domů sušit...

Lord Los Sob Mlč

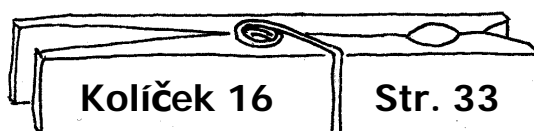
Kapka

18.–19. 6. 2005

Víla

Už ani nevím, jak se to stalo, ale dostala jsme za úkol zorganizovat dobročinnou akci Kapka. Věděla jsme o tom asi jen to, že budeme mýt skla aut u čerpacích stanic, za což budeme v ideálním případě dostávat peníze a ty půjdou na transplantaci kostní dřene.

S organizací jsem nijak nespěchala, protože byla stále spousta času... to mě mohlo stát život, protože by se určitě našli lidé, kteří by byli mou neschopností nepříjemně překvapeni... trička, plakáty, letáky a samolepky jsem zvládla zajistit včas, horší to ovšem bylo s čerpacími stanicí. Ta „spousta času“, která byla tak dlouho, se najednou velmi rychle změnila na „hrozně málo času“ a to se v téměř okem nepostřehnutelném

okamžiku přeměnilo na „pozdě“. Byl pátek a já stále neměla domluvenou žádnou benzínku. Pomalu jsem se loučila se životem, ale v nejméně očekávané chvíli přišla spásná pomoc od Štaflíka, který mi dal tip na stanici ESSO ve Vršovicích.

Rozradostněna vidinou delšího života, obvolala jsem nespočet lidí od nás ze střediska a lákala jsem je na tuto skvělou akci. Myslela jsem, že má radost nemůže být větší, ale sobotní ráno mne přesvědčilo o opaku... na místo srazu totiž dorazilo šest lidí (sešli jsme se v elitním složení: čestný vegeřák Ondra, ochránce zvířátek Kulan, odvážný krahujec Ríša, obětavá skautka Řehtačka, bratr střediskovém Láďa a samozřejmě já), záhy dorazila i Zebra, probojovavší se z domu obklíčeného Kaskim a jeho kamarády.

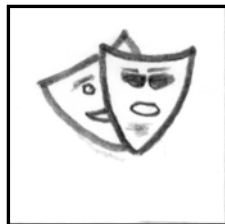

Dojeli jsme do Vršovic, našli příslušnou čerpací stanici a pustili se do díla. Auto přijíždělo jedno za druhým, slunce svítilo, stěrky se míhaly, pěna odstříkovala, pot se z nás jen řinul, peněz přibývalo. Nemohli jsme si přát nic lepšího, když tu náhle (určitě to všichni řidiči udělali záměrně) provoz

přestal jako když utne... tak jsme byli donuceni k odpočinku. Část lidí odešla znechucena nicneděláním dřívě, ale část neztratila naději a zůstala ve Vršovicích až do šesti hodin.

Přišla noc a s ní i zasloužený odpočinek. Ale jak to bývá, měsíc se přehoupl a místo něj vylezlo na oblohu slunce. A tak jsme nemeškali a znovu se vydali za vznešeným cílem. Tentokrát přijel místo Ládi, Ríši a Zebry Bajt, který se vrhl do práce s takovým nasazením, že i přes svůj handicap (zlomenou pravou ruku) pracoval za tři.

Aut bylo v neděli méně a tak jsme si čas krátili bitkami s čistícími tyčemi. Nicméně jsme svou práci odvedli znamenitě a domů jsme se vrátili se špinavýma tričkama, s plnou kasičkou a s úsměvy na tvářích.

Kultura

SEDUM STATEČNÝCH /THE MAGNIFICENT SEVN/

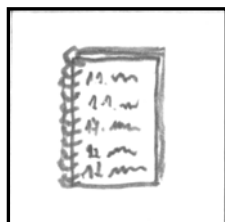
Tak jsem zas po delší době navštívila divadlo. Konkrétně představení SEDUM STATEČNÝCH inscenovaných souborem Buchtý a loutky. Je to loutkové představení volně na motivy stejnojmenného amerického filmu.

Krom hlavních hrdinů (sedmi statečných a padoucha Calveri) se zde objeví i Rumcajs, Mikeš, R2-D2 a nespočet dalších. Dějová linie je víceméně stejná jako ve filmu: sedmička chrání vesnici před padouchy, kteří terorizují její obyvatele. Připlete se k tomu ale mnoho dalších prvků.

Je tam spousta dobrých nápadů, vtipů, pěkně udělaných loutek a skvělá hudba. Takže pokud se chcete jít pobavit, určitě doporučuji, ale nic víc od toho nečekejte.

Umíme jen střílet z pistole.
 Ta bouchačka je tvý všechno.
 Díky ní si potykáš s každým barmanem a karbaníkem.
 Domov nemáš, ženu nemáš.
 Vyhlídky jsou nulový. Nikde ale nejsi vázanej. Nikde.
 Nikomu neustupuješ. Nikdy. Nepolykáš urážky. Nikdy.
 Nikdo na tobě nezávisí. Nepřátele nemáš. Aspoň ne naživu. nečekejte.

Jak to chodí na táboře

Chtěla bych vás všechny seznámit s tím jak to chodí na táboře, co se tam děje a proč se to děje.

Když přijedeme na naši jesenickou louku, tak nás čeká stavění celého tábora, každá ruka je dobrá a když nás bude pomáhat víc, tak bude práce hotova dřív. I ti nejmenší mohou pomáhat – nosit třeba tyče a kolíky. Každá dvojice si pak obydlí svůj stan, který mu pak sloužit celý tábor. Kromě stanů se ještě staví táborová kuchyně, tee-pee a velký společenský stan, tzv. hangár, který je jídelnou.

Aby bylo co jíst, musí nám někdo jídlo připravit. Celý tábor je rozdělen do několika skupin, které se střídají v kuchyni a připravují jídlo pro ostatní. Během tábora se skupiny několikrát vystřídají, takže se dá říci, že každý vaří pro každého.

Na táboře je důležité se pořádně vyspat proto pro světlušky, vlčata a mladší skautky a skauty je večerka v devět hodin. Budíček, tedy hodina, kterou začíná nový den v táboře, je většinou v 7.30. Následuje pak ranní rozcvička, aby se člověk trochu protáhnul, protože se hodně přes den hýbeme.

Během noci tábor obchází noční hlídka, na každého párkrát za tábor takováhle hlídka vyjde. Skauti a skautky hlídají o samotě jednu hodinu, menší světlušky a vlčata méně.

A co dělat, když se někde škrábnete a nebo se jinak poraníte? Je to jednoduché, stačí zajít za Bětkou, která je zdravotnicí, a ta vám hned pomůže. Nebojte se za ní nebo za jakýmkoliv starším člověkem přijít a svěřit se mu se svým problémem. Určitě to nějak vyřešíte a nebude vás to tížit. Je to vždy lepší za někým zajít a popovídat si. Není to žádná chyba.

Jednou za tábor se vyráží poznat kus světa, zkrátka na dva či tři dny vyrazíme někam dál od tábora. Loňský rok jsme dobyli Králický Sněžník a myslím, že to stálo za to. Všechno si neseme na zádech, těm menším pomohu s nošením ti větší. A nocujeme pod stany nebo, když to počasí dovolí, pod širákem, to je vždycky velký zážitek.

Brigáda je pro nás také hodně důležitá. Věci, ze kterých je postaven tábor máme zadarmo uskladněné nedaleko tábora přes celý rok a i za louku, na které táboře nemusí nic platit. Jako poděkování za tohle děláme dvakrát za tábor brigádu – pomůžeme panu Kubíčkoví a panu Šťastnému s nošením dřeva nebo odnášením kamenů z polí.

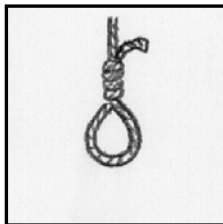
Druhý víkend jsou návštěvní dny. Přijedou se podívat rodiče a v sobotu večer se koná oheň s kytarou. V sobotu přes den bude stejně jako loni v nedalekém Pekařově pouť. Ne taková s kolotočem houpačkami, ale docela starodávná, s trhem a stejně jako loni i s divadelním představením. Velcí skauti a skautky budou na pouti pomáhat při přípravě a vy jste s rodiči na pout' srdečně pozvaní.

Během tábora se také dělají tři slavnostní ohně. Postaví se veliká hranice, která se pak slavnostně zapálí pochodní, kterou si sami vyrobíme.

Jako se tábor musel postavit, musí se také zbourat tak, aby po nás na louce nic nezbylo. I tady je důležitá každá ruka, která pomůže.

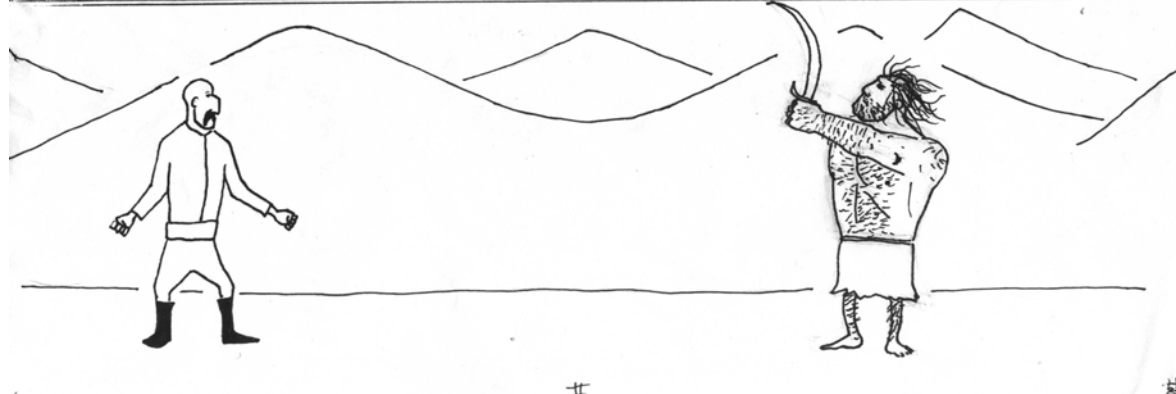
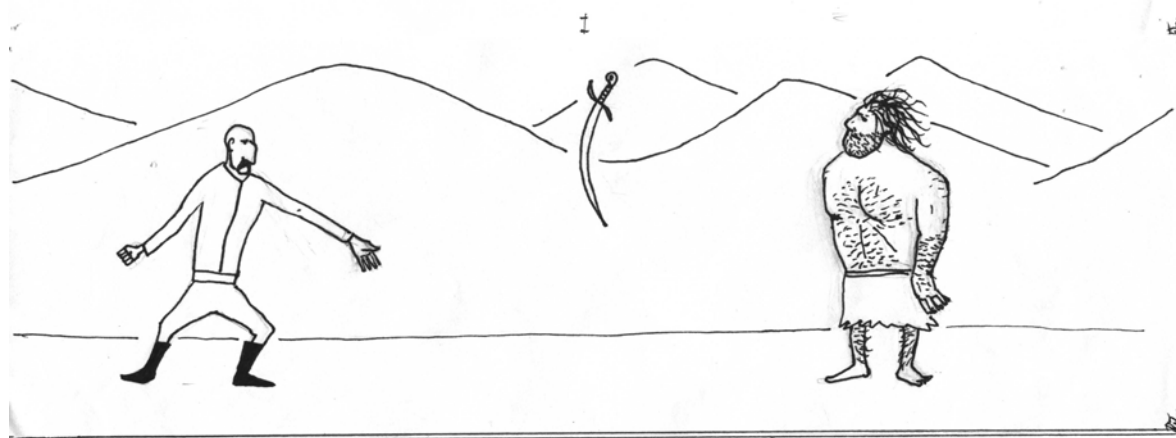
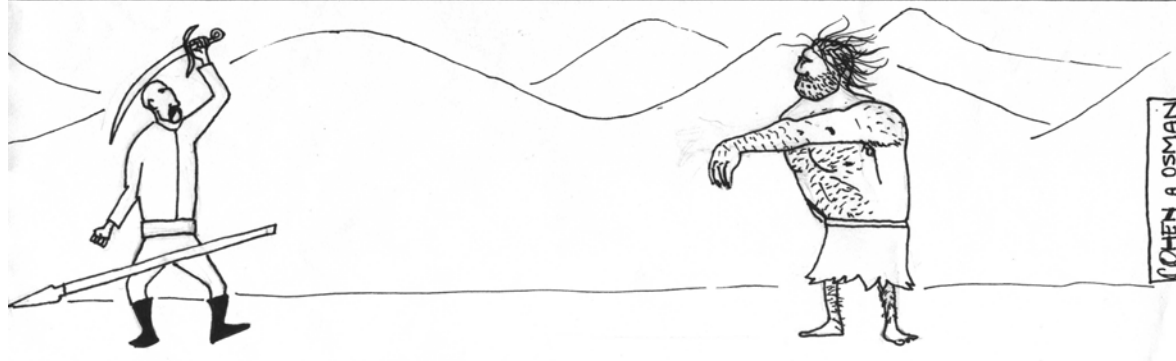
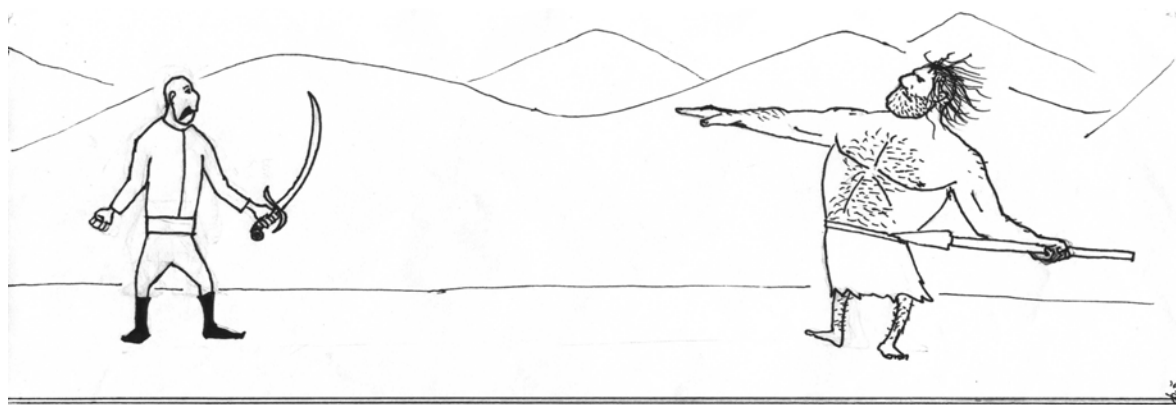
Po celý průběh tábora musí být člověk ostražitý a dávat pozor, abychom neohrozili sebe nebo ostatní. Kdybyste měli jakýkoli dotaz, obraťte se na schůzkách na Bětku, Řehťačku, Lorda nebo Placku. Z hlavních vedoucích tábora bude na letošním táboře Placka první týden a pak ho přijede vystřídat Bilbo, Bětku jako zdravotnice tam bude celou dobu. Stejně tak se můžete těšit na Jakuba, Kulana, Zuba a Káju. Přeji Vám hezký průběh tábora. Užijte si ho a ať Vám zbude spousta krásných vzpomínek a něčemu novému se naučíte.

Cohen

Cohen a Osman

Ukázka z knížky

„Veverčáku, odpískej nám start.“

Přišla jsem se na závod podívat blíž. Na břehu poskakoval celý oddíl kromě dvou kluků, kteří se rozhodli změřit si síly také, a nadšeně povzbuzoval své favority. Zajímalo mně, jak si Dita povede v silné konkurenci.

Zrzavý Veverčák hvízdal na dva prsty tak silně, až mi na okamžik zalehlo v uších, protože stál vedle mě. Hned po několika úvodních tempech jasně vedl Dan s Hankou v těsném závěsu. Na úrovni velkého kamene vyčnívajícího dvoumetrovou plošinou z vody, začala Dita zmatkovat, ačkoliv skála trčí nad hladinu hned v první třetině rybníka.

„Křeč! Mám křeč!“ pištěla vysokým hlasem. „Dane!“

„Vylez na šutr,“ poradil jí s poohlédnutím.

„Nemůžu!“ kvílela v poslední hodině. „Dane! Pomoc!“

Dan se rychle vrátil a pomohl jí vylézt na suchou plošku, nicméně okamžitě skočil šipku do vody a ze všech sil se snažil dohonit Hančin náskok. Ten však byl značný, takže druhého břehu dosáhla sestřenka první a po ní oba mladí skautíci dřív než Dan.

Kluci kolem mě vzrušeně poskakovali a s Danovou prohrou celí zvadli.

„Kráva jedna,“ ulevil si na Ditinu adresu Veverčák.

„Co leze do vody, když neumí plavat!“ přidal se druhý.

„Dane! Pomoc!“ napodoboval ji pitvořivě další. „Herečka,“ prohlásil výstižně blonděák.

Ditunka seděla na kameni jako přikovaná a čekala. Na Dana, samosebou. A dočkala se. Při zpáteční cestě zamířil rovnou k ní. Hanka i kluci doplávali ke břehu. „Jsi dobrá,“ pochválila jsem sestřenicí. „No...–“ Hanka váhala, nejprve si vyklepala vodu z uší, pak se ke mně nahnula a sdělila mi šeptem tajemství: „Dita mi slíbila, že zařídí, abych vyhrála.“

Takhle rafinovaná je naše společná sestřenka!

„Kvůli tobě,“ upřesnila jsem si pojmy.

„Jasně.“

„No, paráda. Hano, ty si nevidíš na špičku nosu!“ vylítla jsem dopáleně, protože pohled na Ditu a Dana, jak se vesele baví, mi bral dech, sílu i schopnost žít vedle nich na jedné planetě.

„Proč? Co zase máš?“

„Tak se podívej, proč tě nechal vyhrát!“ vyjekla jsem hlasitě, až se po nás několik Skokanů otočilo.

Hanka mlčky hleděla na dvojici na kameni. Slušelo jim to spolu. Otočila jsem se na patě, zaběhla si do chaty pro tenisky a tričko, protože ti dva dále besedovali na šutru, odklusala jsem se sluchátky do lesa. Schovat se, přehlušit myšlenky dokonalým světem hudby!

Neodešla jsem od chaty, jak by si sestřenky jistě přály uvelebila jsem se u ohně s naprostou samozřejmostí. Nepodívala se víc na Dana a ani neposlouchala, o čem je řeč, stále jsem si vybavovala úžasnou chvíli vzájemného kontaktu jako ohranou melodii.

„Neulítly ti včely?“ strčil do mě Dan náhle.

Zastyděla jsem se; určitě se přitrouble usmívám s očima obrácenýma do prázdna.

„Nespíš Julčo?“ přidala se Dita jedovatě.

„Julčo?“ ozval se blond'ák Honza idiotsky.

„Já jsem vás nepředstavil,“ vzpomněl si Dan. „Tohle je Julie, tohle Honza. Holky přece znáš.“

„Julii taky,“ namítl Honza.

„Jo tak,“ zazubil se Dan a střelil po mně pohledem.

„Julča je taky jméno,“ hihňala se Dita, která okamžitě vycítila, která bije.

„Taky,“ souhlasil s ní Honza, „ale blbý.“

Díky tmě nebylo vidět, jak jsem krvavě zrudla. Pitomci!

„Naše sousedka má kozu jménem Julča,“ řekla Hanka. „A kozla Romea.“

Všichni u ohně vybuchli smíchy. Málem jsem té káče nafackovala! Promluvila poprvé a hned tohle! Věděla jsem však, že to nemyslela zle, jednoduše konečně měla co říct, vědomě mi ublížit nechtěla. „Jste pitomí!“ Naprosto jsem jejich veselí nesdílela.

„Promiň, já nechtěla,“ uvědomila si Hana.

„Julča je dobrý jméno i pro kozu,“ rýpla si Dita. Od ní šlo však o zákeřně vystřelený šíp s jedem a jako obvykle neminula cíl.

„Nic ve zlým,“ všiml si Dan mého rozpoložení. „Julie je, náhodou, bezvadný jméno.“

„No právě,“ přidál se k němu jinak poměrně zamlklý Honza. „Proto je mi proti srsti, když se nějak pizdí.“ „Jako to moje,“ zasmál se Dan.

„Dan?“ podivila se Dita. „Daniel? To snad nejde, ne?“

„Vždycky se najde nějaký trouba, kterej zohyzdí sebehezčí jméno,“ prohlásil Honza. Náhle zvedl oči a naše pohledy se setkaly. Došlo mi, že se mi nevysmíval. A vlastně ani Dan! Ten se však rozpovídal, vyprávěl o své babičce, která mu říká Daničku a on z toho může vyrůst. Dita je holka jedovatá! Honza jí to natřel dobře, jenomže jak se zdá, Dita nepochopila zhola nic.

Uvědomila jsem si, že se mě Dan něco ptal. „Cože?“

„Ta je mimo,“ poznamenal Honza trefně.

„Julinko, jdi spát, když nejsi zvyklá ponocovat,“ poradila mi dobromyslně Dita. „Děti mají spát dvanáct hodin denně.“

Samozřejmě mě žádná vtípná odpověď nenapadla. Muchomůrka zelená, závojnátka olovnatá! Určitě jí vyklidím pole působnosti! V té době jsem ovšem netušila, že by to bylo pro mne nejlepší řešení.

„Já měl dneska sen,“ vzpomněl si Dan. „Spím ve stanu dole pod skálou, jo, a v tom snu se balvan pomalu posunoval směrem na mě. Nejhorší bylo, že jsem nemohl utíkat, jenom jsem stál a čekal, až mě rozmačká.“ „A nerozmačkal?“ vydechla Hanka.

„Sedím tady,“ usmál se Dan. „Probudil jsem se, když mi zbejval milimetr místa.“ „Mně se věčně zdá o ufounech,“ přiznal se Honza.

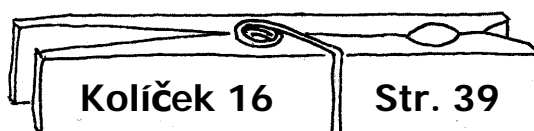
„Nejlepší sen měla loni Julča!“ rozchichotala se Dita při vzpomínce. V tu chvíli se mi zachtělo popadnout hořící klacek a bříknout ji po hlavě, protože jsem věděla, co hodlá povídat.

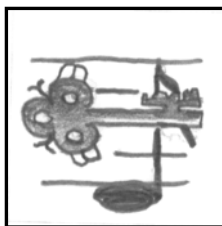
„Nech toho,“ poradila jsem jí zlověstně. „Proč? Taková prima příhoda...“

„Vyprávěj,“ pobídl ji se zájmem Dan. „Spali jsme s našimi a Sladkýma—“

„S kým?“ „Ona se ti nepředstavila?“ Kývla na mě Dita bradou.

„Nějak jsme zapomněli na formality. Daniel Říha,“ uklonil se mi.

Řekni kde ty kytky jsou

1.   **C**   **Ami**   **F**   **G**
Řekni, kde ty kytky jsou, co se s nima mohlo stát,
C   **Ami**   **Dmi**   **G**
řekni, kde ty kytky jsou, kde mohou být,
C   **Ami**   **D⁷**   **G**
dívky je tu během dne otrhaly do jedné,
F   **C**   **Dmi**   **G**   **C**
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí?
2.   Řekni, kde ty dívky jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ty dívky jsou, kde mohou být,
muži si je vyhlédli, s sebou domů odvedli,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí?
3.   Řekni, kde ti muži jsou, co se s nima mohlo stát,
řekni, kde ti muži jsou, kde mohou být,
muži v plné polní jdou, do války je zase zvou,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí?
4.   A kde jsou ti vojáci, co se s nima mohlo stát,
a kde jsou ti vojáci, kde mohou být,
řady hrobů v zákrytu, meluzína kvílí tu,
kdo to kdy pochopí, kdo to kdy pochopí?
5.   (jako první sloka)